

Hangulatok

Novellafűzér

Hangulatok

Novellafűzér

A Kreatív Kör

(<http://www.lezlisoft.com/kikelet/kreativitas.shtml>)

tagjainak és az Irodalmi Novellagyűjtemény

(<http://www.lezlisoft.com/virtualbook>)

alkotóinak elbeszélés kötete

Vikk.net - Virtuális KönyvKiadó

(<http://www.vikk.net>)

Budapest, 2000

Felelős kiadó a Vikk.net igazgatója
Felelős szerkesztő, szöveggondozás: Csapó Ida
Műszaki szerkesztő, tipográfia: Perjés László

© Az interneten működő Kreatív Kör és Irodalmi
Novellagyűjtemény jelen kötetben publikáló tagjai

ISBN 963 86133 4 3

A Vikk.netnél ingyenesen megjelenő, próbarendelés célját szolgáló könyvek
- mint amilyen ez a kötet is - az interneten szabadon terjeszthetők. A
letöltéshez célszerű megkeresni e-könyvkiadónk webhelyét: <http://www.vikk.net>.

A próbarendelés célját szolgáló kötetekben benne kell maradnia a Vikk.net
Virtuális KönyvKiadó emblémájának és a szerzői copyright jelzésnek.

Vikk.net - Virtuális KönyvKiadó
1063 Budapest Szondi u. 72.
Tel.szám: (1) 302-02-09, (30) - 9561-566
E-mail cím: vikknet@lezlisoft.com
Webhely: <http://www.vikk.net>

Tartalom

KRISZ-TIN:	4
A kedvenc évszakom	4
Tavas	4
Tél	4
Ősz	4
Nyár	5
ROB:	6
Ismered azt az érzést?	6
KICSICSILLAG:	7
Ma nem oldlak meg probléma	7
ÁBRAHÁM DÁNIEL:	9
Fantomszüzek, hajnalban	9
BONDI:	12
Kislányom	12
GEO-GINA:	13
Egy délelőtt a pokolban	13
VÉGH SÁNDOR:	16
MOZGÁSOK	16
KATUS:	19
Első hó	19
LACA	21
Út a végtelenbe	21

Krisz-Tin:

A kedvenc évszakom

Tavaszi

Szeretem a friss levegőt, amivel megajándékoz. Azt, hogy a Nap olyan erősen süt, hogy mindent felmelegít, hogy a fák kinyújtják összefagyott ágaikat és lélegezni kezdenek. Kicsi fejek bújnak ki a barna és érdes ágacskákból és kinyitják kicsiny puha szemecskéiket és ártatlanul mosolyogni kezdenek.

- Íme, megérkeztem, mi történik itt?

És szeretem, hogy a szívek feltöltődnek reménnyel és a föld nedves az esőtől és a fellegek büszkén rohangásznak az azúr pályán, mintha éppen most kezdődött volna a Forma1.

Első rész : viharok, villámok.

Második rész: varázsvesszők, érintésük nyomán a föld termékeny és nagylelkűvé szelídül.

A népek, akik betöltik a teret az ég, Héliosz birodalma és a föld és az ő udvartartása között, mellkasukban érezni kezdik a fényt és meleget, ahogy előnti a testüket, és szerelmesek lesznek.

Tél

Nem vagyok a tél gyermeke, de vonzódok a hideghez, szeretek éjszaka az éppen leesett szűz hóban sétálni, az utcai lámpák fakó fényében, érezni a jeges levegőt amint csipkedve incselkedik az arcom bőrével... szeretek csak menni és menni és szaladni és érezni a testem melegét és kicsi felhőket fújni a számból, és csodálkozva figyelni milyen formában lebegnek előttem a levegőben... megérinteni a puha takarót, és még futni, rohanni, csúszkálni, elesni, és érezni amint a térdemen átnedvesedik a nadrág.

Elbűvöl reggelente a befagyott pocsolyák vakító fénye, ami jobban világít minden tűzijátéknál, és megmutatja a hazafele vezető utat. Szeretek a vágy nélküli nyugalom ölelésében sétálni a házunkhoz közeli dombokon. Az ég soha nem olyan tiszta és kristályos, mint a hosszú téli éjszakákon.

Imádom a dió kicsiny testével és a szegfűszeg bibéjével ékesített mézeskalácsot.

Miért van az, hogy januártól mindenki a tavaszt várja??

Ősz

A színek kavalkádja megrészegeti a szemet, megérinti az intim testrészeket, mint amikor egy szenvedélyesen átszeretkezett délután után a szerelemnek távoznia kell, de csak azért, hogy hiánya még kíváncsabbá tegye, és a testemben a hidegrázás még mindig föl és lefelé utazgat, és csipked a jeges öröm, az elme próbál

szabadulni a búcsúzás keltette vágytól, a test gazdag, és termékenyen befogad minden érzést.

Mindenféle gyümölcsök ajánlkoznak szabadon, és nem tudjuk melyiket válasszuk ki elsőnek, amikor ránézünk a teli kosárra: az arany fürt kicsiny sárga gyöngyeit, vagy a bűn mosolygós vörös drágakövét... ropogós és nedves húsa gyors és éhes harapásokra ösztönöz. Vagy az édes érdes bőrű fügét, akit hamar meg is ununk olyan könnyen és gondtalanul adja oda magát.

Lila kicsi bogyók viccelődnek, a csipkerózsa ártatlan vörös gyümölcssei flörtölnek velünk, mert tudják, hogy fáradoznunk kell még míg élvezhetjük ízüket, az első fagy kell ahhoz, hogy belekortyolhassunk a meleg folyadékba, melynek felszínén ott lebegnek a vidám gyümölcsök, de ennek időpontja még titok.

A napsugarak bújócskáznak. Felfedjük nekik fakó bőrünket, de ők csak nevetnek rajtunk, mert már csak meleget adhatnak, szebbek nem leszünk érintésük nyomán. De kézen fogva sétálunk, gyengédséggel és reménnyel telve, egy olyan nyárról álmodozva, ahol korlátok, félelmek, búcsúzások messze járnak, egy olyan nyárról, amely szenvedélyesen magával ragad, és ahol az örömünk a végtelen idő lakója.

Nyár

Amikor már húsvétkor 30 fokot mérünk és fölvehetem a kedvenc lenvászon nadrágomat és rövid ujjú pólómat, hát... nincs rá szavam. Boldogan odaadom magam a napfénynek és csak egy nap múlva jövök rá, hogy teljes védelmet nyújtó napozó krémeket kell vegyek, de akkor már késő, akkor már előbújt az összes szeplőm és az

arcomat befedik a barna foltok, akik így szólnak hozzám: nem kell félned, a lelked térképe van arcodon...

És így nincs szükségem tetoválásra sem...

Éjszakánként ujjammal megérintem a Tejutat, találkahelyünket, ahol beszélünk, vadul egymáshoz érünk lebegünk, úszunk vágyunk langyos óceánjának felszínén.

Izzadságod szaga összekeveredik a fűszerek illatával, amit a zöldségekre szórok, mielőtt beteszem őket a sütőbe. Felhívod a figyelmemet arra a tényre, hogy az eper már túl érett, így hát fagyit valamilyen másik gyümölcsből kellene készíteni, megemlékezéséppen a telünkre. Felajánlom, hogy készíték fagylaltot padlizsánból, de te azt mondod, hogy van már a sütőben készülő finomságban...

Hogy egy kis hideghez jussunk vodkát töltesz nekem, egyenesen a mélyhűtőből, és mielőtt csókokkal takarnánk be egymást, tegnap lefagyasztott cukorborsót dobálunk egymásra. Az öröm szó úgy olvad szét a számban mint egy selyemcukorka, a szemek tágra nyílnak, és a kezek nemcsak a fűszálakat szeretnék megérinteni, de éhesen kutatnak egy mélyebb, a boldogsághoz vezető ösvényre. És ott állunk, büszkén nézve, hogy a világ hőmérséklete a szív hőfokával pontosan megegyezik.

Rob:

Ismered azt az érzést?

Ismered azt az érzést, mikor lefekszel, szeretnél aludni, nagyon szeretnél, de az álom sehogy sem jön, a gondolatok kavarnak a fejedben, valami feszültség szorítja össze a gyomrod, egyre idegesebbé válsz, mert minél jobban szeretnél elaludni, annál erősebbé válik a tudat, hogy nem fog menni, csak kínlódás lesz az éjszaka? Fel kellene kelni, csinálni valamit, elfoglalni magad, de valójában tisztában vagy azzal, hogy nem tudná lekötni a figyelmedet semmi, hiába próbálnál meg mondjuk olvasni valamit, a legérdekesebb regény mondatai is összefolyának a szemeid előtt, mert ott van benned valami, ami minden érzésedet, gondolatodat uralja, rád telepszik, föl s alá járka a tudatodban, és minden mást elnyom, ural téged, irányít, hatalmában tart.

Ismered ezt az érzést? Mikor csak fekszel az ágyadban, karjaid összekulcsolva a tarkódon, bámulod a plafont, a sötétségben szellemszerű képek vetülnek a retinára, csönd van, hideg, érzéketlen csönd, nem hallasz semmi mást, csak a saját sóhajaidat, lélegzetedet, ami a időnként megmagyarázhatatlan zihálásba csap át, magad sem tudod mi lehet veled, dühössé válsz magadra, utálod ezt a helyzetet, legszívesebben felkiáltanál, felpattannál, és nekiindulnál a nagyvilágnak, mindegy hova, mindegy, csak menni, el innen, rohanni valahová a távolba, bele az éjszakába, menni, menni, menni. Aztán mégiscsak ott maradsz az ágyadban, erőnek erejével megpróbálsz valami kellemes képet felidézni az agyadban, rá akarsz kényszeríteni magad, hogy azt a valamit, ami üvölt benned, azt elűzd, de nem megy, minduntalan visszatér. Csak

: forgolódsz, egyik oldaladról a másikra, gyűrögeted a párnád, érzed, hogy remeg a kezed, a nyugtalanság önmagát gerjeszti tovább, neked pedig sírni támad kedved, talán egy jó kiadós zokogás kitisztítaná belőled ezt az őrijítő érzést, mely kikészíti, felzaklat, tönkretesz. Hiába tudod, hogy meleg van, nyakig be vagy takarózva, mégis fázol, de belülről fázol, valami jeges félelem tölt el, megijedsz önmagadtól, retegni kezdesz a saját érzéseidről, és szűkülve könyörögsz magadnak, hogy aludj el már végre. Persze mindegyre semmi esély, tudod jól, minél jobban akarsz, annál távolabb kerülsz tőle.

Ismered ezt az érzést? Megpróbálsz mély lélegzeteket venni, kitisztítani a tudatod, eszedbe jut miket hallottál, miket olvastál a relaxációról, mindent megpróbálsz, aztán kínosan kiröhögöd magad: neked még ez sem megy. Analízisbe kezdesz, megpróbálsz logikusan végiggondolni, miért is van ez így, mi az, ami történik. Holott lelked mélyén tökéletesen tisztában vagy mindennel, úgy teszel, mintha az igazi ok nem is létezne, keresel valamit, amire ráfoghatod a kínlódásod, amire rázúdíthatod az összes felgyülemlett dühödet. De nincs bűnbak. Nincs. Hiába keresel. Egyre világosabban feltör belőled, az, amit minden erőddel megpróbáltál elnyomni, lemondóan sóhajtasz, és beletörödsz, hogy az igazság felszínre törjön, szétrombolja az önmagadnak építgetett hazugságfalakat, melyek a valóságot voltak hivatottak elfedni. Már minden mindegy alapon beismered magadnak, hogy mi az, ami rabságba ejtette tudatod, ami elborította a lelked.

Ismered azt az érzést, mikor rájössz, hogy valaki, vagy valami iszonyúan hiányzik, és nem teljes az életed, mert nem kaphatod meg azt, amire úgy istenigazában vágyasz, nem kaphatod meg azt, amitől boldog lehetnél, kis morzsákra futja csak, de ez nem

elég, mert a vágy szélviharként tombol benned? Utálod ezt a kicseszt világot, amiért ilyen sorsot juttatod osztályrészüd neked, káromlod magadban Istent, s ezért büntudatod van, mert tudod, ennyit sem érdemelsz, amennyit kaptál, mégis többre vágysz, valami olyasvalamire, ami távol van, elérhetetlen. Elkeseredsz, nem bírál tükörbe nézni most, mert elborít a szégyen, utálod magad, mert beléd hasít, hogy az egész eddigi életed egy pontosan felépített, művészien kimunkált rohadt nagy önámítás. Egy könnycsepp elindul a szemedből, leperreg az arcodon, s mikor megérzed sós ízét, a rettegés olyannyira elborít, hogy nem bírod tovább, felpattansz, kiugrasz ágyadból, szitkozódva elkezded róni a végeláthatatlan köröket a szobádban, csak mégy, közben törni zúzni szeretnél, nekimenni ennek az átkozott szar világnak, megküzdeni vele, harcolni. De nincs esélyed. Tulajdonképpen semmid nincs. Csak a fájdalom, és a hiány. A hiány. Az fáj.

Töltöttem magamnak egy italt, kimentem az erkélyre, és rágyújtottam egy cigarettára. A kő jeges hidege égette a talpam, meztelen testembe millió késként kapaszkodott bele a fagyos éjszaka, remegés rázott, a fogaim összekoccantak a pohár szélén, mélyen leszívtam a füstöt, és mint egy eszement, beszélni kezdtem magamban. Őrült vagyok? Igen, azt hiszem, igen. A szél felkapta a hangom, magával vitte, hogy hová, nem tudom, talán fel, a csillagokba, melyek fénye átpislogott a felhők fátyolának apró résein. Nemsokára pirkadni kezd.

Visszabújtam az ágyamba. Álomba sírtam magam.

Kicsicsillag:

Ma nem oldlak meg probléma

Este van. Bámulom a fehér plafont. Gondolkodom. Tehát vagyok is, bár néha úgy érzem, bár ne lennék. Vagy legalábbis ne itt, ne most és ne így.

Félreértés ne essék, szeretek élni. Nagyon is. Csak ilyenkor este, amikor nem tudok aludni, és valamilyen furcsa oknál fogva egyfajta tökéletes harmóniában és biztonságban fekszem az ágyamon, elgondolkodom.

Furcsa, hogy az ember élete, hogy meg tud változni. Többféle változás is lehetséges persze. Legalábbis látszólag többféle. Mert vegyük például azt, hogy az életed szinte egyik napról a másikra 180 fokos fordulatot vesz. A gondolataid teljesen megváltoznak, az érzéseidről már nem is beszélve. Aztán van olyan változás is, ami lassan következik be, fokozatosan fordulsz el pár fokkal. De nem lehetséges-e, hogy ez a két változás valójában egy és ugyanaz? Hiszen annak ellenére, hogy te úgy érzed, hirtelen minden a visszájára fordult, lehet, hogy ez már nagyon régóta érlelődött, és csak a kitörésre várt, csak éppen te nem vetted észre. Akkor pedig ez is csak olyan "lassú víz partot mos" szindróma.

Vegyük például konkrétan az én esetemet (igen, most felsóhajthatsz kedves olvasó, rátérek végre a lényegre). Annyit gondolkodtam már rajta, hogy ez a nagyon erős baráti érzés mikor alakult át köztem és közte. Mert hiába érzem most, hogy az életem teljesen új mederbe terelődött, és hiába nézem most őt teljesen más szemmel... ez akkor sem most kezdődött el. Valamikor nagyon régen, de nem tudnám megmondani, hogy pontosan mikor. Az

emberi emlékezet egyébként is nagyon furcsa dolog, ahogy azt : ez egy egyszerű de mégis fantasztikus szerelem, ami egy hasonlóan
már Forrest Gump is megállapította. Nem emlékszem például, hogy : fantasztikus barátságból alakult ki. Valamikor régen. De nem tudom
mikor beszéltem vele életemben : először, hiába próbálom már : már mikor.
napok óta felidézni azt a percet. Viszont rengeteg minden, amit :
akkor még talán nem is tartottam olyan fontosnak, mint most, nagyon : Folyamatosan fejlődött, csak éppen nem vettük észre. De
is pontosan él az emlékezetemben. Lényegtelennek tűnő dolgok : nem akarom, hogy azt se vegyük észre, amikor elmúlik, anélkül,
ezek, csak pár szó vagy egy mosoly. Mégsem lényegtelenek, mert : hogy kihasználtuk volna, ezt a bizonyosan egyszeri alkalmat. Mert
ezek mind őt hozzák el számomra, hiszen pontosabb képet adnak : kell nekem, most már biztos vagyok benne.
róla, mint egy fénykép vagy bármely írás.

Minden mozdulata itt van a fejemben. És talán valahol másutt : A fehér plafonon már különböző színű körök villódnak
is. Az az utánozhatatlan stílus, amiről pontosan tudom, hogy ő. : előttem. Inkább megpróbálok aludni, miközben egy dalt
Ami most, amikor nem látom, nem láthatom minden nap, annyira : dúdolgatok. Ma nem oldlak meg probléma...
hiányzik. És az, amit amíg láttam, fel se tűnt. Szóval, hogy mikor is :
kezdődött furcsa, bár valószínűleg elég hétköznapi kapcsolatunk? :
Nem tudom. Ne is kérdezd inkább.

Akkor kezdődött volna mindez, amikor először megcsókolt? :
Vagy amikor először átölelt? Nem. Ebben biztos vagyok. Ez sokkal :
régebbre nyúlik vissza, de az agyam úgy látszik, nem tartotta :
fontosnak azt az első pillanatot, és nem raktározta el. Ma már :
nevetségesnek tartom múltbéli vakságom, és rémisztőnek mostani :
vakságát. Lehet, hogy neki még tényleg nem tűnt fel, hogy ez már :
rég nem egy szimpla barátság? Vagy mégis az lenne? Magam se :
tudok már semmit. Biztonságban érzem magam mellette, akárcsak :
itt a meleg takaró alatt a sötétben, és kétségek közt hánykódom, :
ha nincs velem. Elfog a kétségbeesés, hogy talán ő másra gondol :
ugyanúgy, mint ahogy én őrá. De aztán valami mégis megnyugtat. :
Egy érzés. Tudom, hogy hamarosan megint velem lesz. Ennek így :
kell lennie, ez így van megírva a nagy könyvben. Mert ez egy :
egyszerű kis szerelem, igen kimerem mondani, lemerem írni, hogy :

Ábrahám Dániel:

Fantomszüzek, hajnalban

Lee, alanyi és birtoktalan költő ritkán ébredt arra, hogy rögtön káromkodnia kell, méghozzá jól hallhatóan. Igaz, senki sem hallotta, mert már jó ideje egyedül élt. Ekkor már egy hete üldözte egy mindig más és más helyszínen játszódó, mégis visszatérő álom. És rendszerint azután, hogy hajnali ötkor felkelt, megitta korai teáját, majd visszabújt az ágyba, és néhány perces mennyezetbámulás után befordult a fal és a fűtőcsövek felé, hogy még kihasználja a hátralévő két-három órát.

Lányok jelentek meg előtte. Buliban, kollégiumban, az utcán, villamoson, repülőgépen, sőt, egyszer még hullámvasúton is, holott attól gyerekkora óta irtózott. Rengeteg nőt ismert 44 éve alatt, de a megjelenők soha senkire nem hasonlítottak, akit valaha az életben látott. Ismeretlen volt a szelídarú, törleszkedő, ismeretlen a kreol, vékonytestű, ismeretlen egy rövidre nyírt hajú, tetovált combú. És a történet is folyton ismétlődött, mintha azt sugallták volna neki, hogy keresse meg ezeket a fantomnőket: beszélgettek, esetleg ettek, ittak valamit, aztán a lány vagy vetkőzni kezdett, vagy őt kezdte vetkőztetni. És ott voltak, még szagukat is érezte, még bőrük tapintása is megtestesült álmában. A csókokat még magába fogadta, de amikor már testeik egyesültek volna, felriadt. De nem úgy, mint kamaszkorában, hogy szétvetette a vágy, hanem egyszerűen csak dühös volt. Ilyenkor megpróbálta szétszedni gondolatban ezeket a mozaikokat, hátha csak hajdanvolt kedvesek darabjaiból álltak össze, de így sem jutott semmire.

Azon a reggelen elkáromkodta magát. Fájt a feje, szeme furcsán káprázott. Megint végiggondolta az egy hete vele bujálkodókat. Talán mégis léteznek és hullámaikkal üzennek neki, hogy keresse meg őket? De legalább valami kulcsot adnának magukhoz, valami rejtett kódot, amit ő biztosan megértene. De semmi, csak az illúzió, utána a fény kívül, a sötét belül...

Valami erős itatra szomjazott. Amióta kijött az elvonókúráról 7 évvel korábban, nem tartott otthon semmi alkoholt. De a közelben volt egy éjjel-nappal nyitva tartó sörbár.

A kora reggeli álmos hangulatba nyitott be, a pultoslány azonban megörült neki, mert ő mindig értékelte, ha egy mélyhűtött pohárban szolgálta fel neki a vodkát. Lee felhajtotta az italt, beleborzongott, megrázta a fejét. Akkor látta meg mellette a nyakigláb bárszéken az egyetlen vendéget. Harmincas nő lehetett, ott felejtődött az éjjel. Lee megmagyarázhatatlan vágyat érzett, hogy megsimogassa a nő haját, de ahogy közelített hozzá, a szőkeség felnézett. Tekintetük frontálisan ütközött. A nő szeméből kéjes gyűlölet áradt.

– Na végre, itt vagy... – motyogta nem csak álomittasan. – Rád aztán várhat az ember...

– Ne haragudj, elaludtam – ment bele a játékba Lee.
– Én is, amint látod. Hát micsoda Oroszlánok vagyunk mi?
– Honnan tudod, hogy Oroszlán vagyok? – döbbsent meg Lee.

– Egyszer már megbeszéltük. És Leonórának neveztél. Amikor a vonat alá akartál lökni...

Leenek szinte megalvadtt a vére. Egyszer volt egy barátnője, akit valóban a vonat alá akart lökni. Ő is szőke volt, ő is Oroszlán. És már tíz éve nem látta, nem is hallott róla azóta sem. Nem lehet

ő, nem öregedhetett meg ennyire! Pedig a mozdulatait, ahogyan : szenvedélyesen induló kapcsolatukat, bezárták egy sötét szobába, másnaposan szemérmetlenül nyújtózott a bárszéken, már látta, nem : de abban körben, amelyben ő él, a gyilkosság sem kizárt. Vagy is egyszer. Aztán lapozni kezdett agyában. És homályosan, majd : csak a nő riadt vissza az utolsó pillanatban vakmerőségétől, hogy egyre élesedve, ahogyan az előhívó oldatból kiválik a kép, : kilépjen addigi életében és visszahúzódott fényes csigaházába? megjelent előtte egy arc. : Vagy a választások előtt végzetes tette szánta el magát? És most

Akkor hajnali háromkor csörrent meg a telefon. Lee rosszat : lehet, hogy ott állt előtte. sejtett, de hamarosan meghökkenés lett úrrá rajta. Egy asszony : Állt, támolygott előtte. Igen, őt is Leonorának hívták, legalábbis hívta őt, akivel addig csak levélben érintkeztek. Egy internetes : azt állította. Lee megpróbált belőle újabb szavakat kihúzni, irodalmi lapba írtak mindketten, ekképp gabalyodtak egymásba. : bizonyosságot akart, de a nő már túl volt azon a ponton, hogy Először csak kedves szavakkal üzentek, majd verspárbajt kezdtek : szavait az értelem megeméssze.

vívni, és közben kiderült: a férfi magányos, a nőnek férje, szeretője : – Töltesz még nekem? – kérdezte a nő. Lee sebtében próbált van, mégis egyedül érzi magát. Miután az író magához tért, lassan : a poharába önteni, de a nő úgy nézett rá, mint egy anyagyilkosra.

azt vette észre, hogy úgy beszél a költőnővel, mint egy rég nem : – Mit képzelsz? A szádból akarok inni, Te vadállat! Vagy látott szerelmével, pedig még külsejéről is csak halvány elképzelései : ennyire gyáva vagy?

voltak. "Szeretnéd, ha szeretnélek?" – kérdezte a nő és a férfi erre : Lee jól ismerte ezt a játékot, átadja a kortyot és aztán nem tudott, nem mert válaszolni. "Találkozzunk mielőbb, már ma : belefutadnak egymás csókjába. Látta már magát egy kiválóan este" – hajtogatta, mire a nő így felelt: "Az kis életem nagy napja : díszített szemétdombon, ahol egy rongyos nőszeméllyel ezt játsszák lesz." Egy óra alatt hónapokat éltek át. : és az is lesz a ravataluk. Mint amikor Nicholson meg Meryl Streep

Megbeszélték a légyottot, amely mindkettejük életét : bohóckodtak. Szájában vodkával közelített Leonórához, és már a megváltoztatta volna. A nő még egy telefont ígért aznap délutánra. : nő nyelvén volt az ital, amikor egy váratlan köhögési roham fogta Először a Faházba, aztán a lakására. De nem hívta a férfit, és nem : el. Lee-nek szeme-szája tele lett az égető szesszel, próbálta csitítani is írt neki. : a ziháló nőstényt. De ezzel csak még mélyebb poklot hozott a felszínre.

A férfi mégis várta. Behűtötte a nő kedvenc vörösborát, próbálta : Leonora töredezett körmei végighasították az arcát, Lee alig külsejét is előnyösebbé tenni. Eljött az este 9 óra, és a költőnő nem : tudta úgy elkapni a fejét, hogy a szemét ne érje. Már nem is jött. Lee éjszakára bekapcsolva hagyta telefonját, postafiókját, : emlékezett, hogy megütötte-e vagy a torkát kapta-e el, csak azt hátha... : érezte, hogy záporoznak rá az elkeseredett, szitkozódó ütések.

Másnap óránként küldött neki kétségbeesett üzeneteket, de : Utolsó próbálkozásával ki akarta húzni a fonnyadt virágot a választ nem kapott. Megrettent: lehet, hogy valaki felfedezte : levegőre, de valaki – arctalan – közbelépett.

– Menj most haza, nem te kellesz neki – mondták felette. Lee nem is nézett hátra.

Másnap éjjel, negyed egy magasságában ismét megszólalt a telefon.

– Igen, én vagyok – szólt bele a költőnő. – Mikor látlak?

Lee már elnyögte volna összes panaszát, de a nő félbeszakította.

– Tudom, én nem jöttem. De most itt az idő. Messzire kell mennem, de mielőtt elindulok, eljövök érted... – mondta Leonora kicsit józanabb, de azért dimenziótlan hangján, majd letette. Lee rögtön visszahívta, de nem felelt senki.

Aznap éjjel megint nem aludt. Még az ajtaját sem zárta be, ha be akar jönni és mellé akar feküdni, akármikor is jön, ne álljon az útjába senki és semmi... De csend volt egész éjjel.

Lee alig várta a virradatot. Ismét a Faházat célozta meg. Az egyik éjszakai őr, aki mindig be szokott térni a szolgálat végeztével, egy színes lapot forgatgatott sőre mellett. A címlapon, a bal alsó sarokban egy öngyilkos nőről írtak, aki erősen ittasan, de feltehetően öngyilkossági szándékkal egy villamos elé vetette magát. Volt olyan szemtanú, aki azt állította, hogy úgy lökték, de az ő alkoholszintje is meghaladta a hitelességi mértékét.

– Ez a nő volt itt tegnap éjjel – motyogta Lee a megsemmisülés után öt méter mélyen.

– Képzeldsz – felelte fásultan a pultoslány, aki már semmin nem csodálkozott. – Elmeséltél tegnap egy történetet, egy képzeletbeli nőről, akivel itt találtok egymásra. Valaki még fizetett is neked két italt a sztoriért.

Lee felnézett. A lánynak kivehetetlenné váltak arcvonásai előtte, de hangja Leonoráé volt. Ahogyan először megszólalt a telefonban egyik éjszaka.

Bondi:

Kislányom

Sötét volt a terem, ahova a nő belépett. Kezében valami furcsa kis csomagot szorongatott. Megcsapta a poshadt levegő, a fény és az árnyék játéka. Várt egy kicsit, amíg szeme hozzászokott a sötétséghez. A teremben a szétszórt asztalok körül csak férfiak ültek. Egyedül a pultos volt nő.

Szemével kereste a férfit. Nehéz volt felismernie a kocsmatöltelékek között, pedig elég jellegzetes volt az alakja. És ha gyakrabban is járt volna ide, akkor azt is tudta volna, hogy a férfi mindig a szokott helyén ül: egyedül a legsötétebb sarokban.

Észrevették egymást. A férfi megpróbált kiegyenesedni ültében, amennyire csak tudott. Nehezen ment neki, úgy érezte, nagyon mély álomból kell felébrednie. Mire a nő odaért hozzá, már észhez tért és összeszedte magát. A nőre nézett, miközben megpróbálta egy kupacba rendezni az asztalán levő poharakat.

- Hello - üdvözölte a nőt.
- Hello - köszönt vissza a nő.
- Iszol valamit?
- Köszönöm, nem.

A férfi ismét a nőre nézett. A kislányára emlékeztette.

- Foglalj helyet.

A nő leült. Igen, a kislányára emlékeztette. Sóhajtott egyet.

A férfi gyakran meglátogatta a kislányát. A kislány csak őt ismerte fel: néhány éves volt még azon a napon, amikor elborult az elméje. Nem, nem volt őrült. Egyszerűen elvesztette a kapcsolatát

a külvilággal, az önmagán kívüli világot csupán az édesapja jelentette számára.

A férfit a nő szavai kiszakították merengéséből:

- Gondolom, tudod, hogy miért jöttem.
- Igen, persze...
- Már kitűzték az esküvőt.

Hát igen, ez is megtörtént. A kislánya férjhez megy. Sosem hitte volna a szörnyű nap után...

- Néhány napja már nem beszéltem velük - sóhajtott a férfi. - Csodálatos, hogy ilyen bátyád van.

A nő elmosolyodott:

- Igen. Ő is egy kiválasztott.

A férfi csak évek múltán jött rá, hogy rémálmai a valóságot idézik fel. Azt suttozták: "Te gyilkos!"

Azon a szörnyű napon azonban még nem tudta...

- A kiválasztottak egymásra találtak - mosolygott vissza a nőre bánatos szemmel. - Most már eltűnhetek az életéből.

Azon a szörnyű napon kislányát az édesanyja mellett találta.

A kislány vérbe fagyott anyja mellett térdelt és arcát simogatta:

- Anyu, miért haltál meg?

A férfi így találta meg őket. Ő volt az, akit a kislány utoljára látott, mielőtt megzavarodott. Ezután csak édesapját ismerte fel.

- Tessék, elhoztam a csomagot.

A nő az asztalra rakta a madzaggal átkötött, megsárgult papírba csomagolt dolgot, amit eddig a kezében szorongatott.

Ezután a kislány senki mást nem ismert fel, csakis az édesapját. Azt a személyt, aki a szerencsétlen helyzetét előidézte. A gyilkost.

- Kösz - vetette oda a férfi jobb híján, és a csomag felé nyúlt. Keze az egyik pohárba ütközött. A pohár a padlóra esett és széttört. Senki sem figyelt fel rá rajta és a nőn kívül. A férfit hirtelen iszonyú indulat fogta el - azonban visszafogta magát, és elnyomta a kitörő káromkodást.

A nő megpróbált úgy viselkedni, mintha nem tulajdonítana nagy jelentőséget ennek a közjátéknak.

- A bátyámat elég jól ismered - mondta. - Holnapra tűzték ki az esküvőt.

- Minél hamarabb, annál jobb. Rám már nincs szükség többé - válaszolta a férfi, és szeme a semmibe révedt. Arra gondolt, hogy hamarosan teljesen meggyógyul a kislánya; rá most már nincs szükség. Most már eltűnhet.

A férfi felállt a székből.

- Viszlát - mondta a nőnek, mintha csak egy rövid útra menne, és holnap ismét találkozónának.

A mosdó felé indult, vissza sem nézett. A csomagot szorosan fogta egyik kezében, miközben a másikkal benyitott az ajtón, amely mögött nemsokára eltűnt.

Soha többé nem látták.

Geo-Gina:

Egy délelőtt a pokolban

Minden úgy indult, mint máskor. Hétvége, de jó nekem, nem kell korán kelni! Mégis felébredtem idő előtt, hajnali ötkor. Mondtam még magamnak: *„Aludj, álmodj, ne tudj semmiről.”* Kivártam a szokásos alvásidőt, két órát még, aztán kidobott az ágy.

Kimentem a konyhába a szokott, jól bevált helyemre. Ültem, ittam a teát, bagóztam, jó volt. Leírtam a naplómbe az elmúlt napok tragikus, számomra fájdalmas eseményeit... *„Hogy nőjek már fel, hogy ne függjek tőle, és senkitől!”* Mintha nem tudtam volna, csak képtelen voltam és vagyok megcsinálni. Értem az eszemmel, de a szívem még nem tudja, még nem mondja, hogy: MEHETSZ!

Végig kell járnom az UTAT, az akadályokat nem lehet kikerülni, átlépni rajtuk. Próbáltam megérteni, megérezni, de nem ment ma sem. Azért jól éreztem magam.

Aztán kijött. Épp írtam. Elszállt a gondolat, a szándék és a jó, szabad hangulat.

Már éreztem a negatív kisugárzást. Leálltam az írással. Bámultam kifelé az ablakon, megpróbáltam, nem ott lenni. Sem itt, sem ott. Semlegesnek lenni hogy lehet?

Non attachment, nem függni senkitől. Ha egyszer ezt megérezhetném, annyira jó lenne! Mikor lesz végre itt a szabadság nekem is?

Bárhova megyek, még a világ végéig is, akkor sem tudok megszabadulni TŐLEM! Magamtól...

Hogy tudja, hogy írja minden nap, hogy nem akar függőséget! Milyen igaza van, én sem, csak ő már rég túl van azon, amin én

még nem. Nem értik, sem itt, sem ott, hogy mi van velem? Csak :
Zsó az egyetlen, aki megpróbálja. Írt is sok jót, örültem neki. :
Aztán elkezdtem „normálisan” viselkedni. Ment is vagy 3 órán :
keresztül, és untam rohadatul, beszélgetni a főzésről. *“Hogy kell :
csinálni a húslevest?”* Ilyen hétköznapi dolgokról beszélni. :
- Te barna vagy, talán megérted mit írt az ELMŰ? :
- Jó, elolvasom - mondtam, és az első pillanatban tudtam, :
hogy ez baromság, átvernek megint a Művek. Nem értette, nem :
tudtam elmagyarázni. :
- Mi van, mitől vagy te olyan okos? - És jött a megszokott :
duma, amit már kívülről tudok. :
*“Igen szeretlek, de becsaptál, RANDA vagy! Mert amikor :
kijöttem a kórházból megint olvastál, te hülye piccsa! Neked nem :
szent a család, csak az elvarázsolts könyveid...”* :
Szokás szerint ilyenkor „lemegyek a tenger alá”, nem hallok, :
nem látok, minden távoli. Már nem gondolom, hogy csak ezt éljem :
túl! Nem érdekel. :
Kijött Rita álmos szemekkel, hajnali ötkor érkezett haza, pont :
a legnagyobb vihar közepén. Jól elázott. Égnek állt a haja. Olyan :
melegséget éreztem, amikor megláttam. :
Én jó lányom... :
- Te bűdös kurva! - jött a hang a tenger felszínéről. :
Jé! El is felejtettem, hogy ő is itt van még. Rita felcsattant, :
szikrázott a szeme. :
- Ne merj az anyámra ilyet mondani! :
- Utállak titeket! :
- Miiiii? Na, majd ha egyedül keresel, akkor dumálj, és te :
semmit, de semmit nem tudsz! - üvöltötte ő. :
- Mi az, hogy nem tud? Velünk nőtt fel - merültem fel a :
tenger alól. :
- Igen, mindent tudok nyolc éves korom óta! - kiáltott vörösre :
vált arccal Rita. :
Ránéztem, kínomban elnevettem magam, közben sírni tudtam :
volna. :
A régi duma, megint. Mindkét részről el lettem küldve. Elindult :
a lavina. A kis törékeny lány, a robosztus apa. Összecaptak, :
kiszálltam, hallgattam szokás szerint. :
Nincs miért szólni, mit is védenék? :
- Szeretlek még most is, miért borotváltad le a lábadról a :
szőrt? Ez volt a legszebb benned! Hallom az egyik fülemben. :
Mintha egy sztereo magnót hallanék. :
Ez volt a legszebb bennem? Nem semmi! :
A másik meg a leveleiben mindent letagadott! Hogy nem is :
volt igaz, és Ő nem lesz a szeretőm, a dajkám és a párom. Aztán :
másnap visszavonta. Én meg itt ülök a kettő között. Ha ennyire :
utálnak, ennyire indulatosak, akkor még van érzés mindkettőben. :
És hol vagyok én? Mindketten tudják, hogy mikor mit gondolok, :
hogy mi lesz ennek a vége, de egyik sem kérdezi: *“Te mit gondolsz? :
Mit szeretnél???”* Az egész életemet lejátszották előre nélkülem.... :
Miért hiszi mindenki, hogy én robbantom majd ki a III. :
világháborút? Miért hiszik azt, hogy olyan erős vagyok? A :
családban is mindig ezt gondolták. :
- Ez a lány olyan erős! Mindig nyer a csapata... felhoz két :
kanna szent egyszerre... soha nem panaszkodik. :
Közben meg feküdtem este az ágyon és álmodoztam, :
hallgattam a recsegő magnót: *“Kinek is kell egy morcos, bolondos :
figura? Ki a szívét letagadja, s nincs bájos mosolya?”*

De jó is volt ott a sötétben! Közben hallottam a hangokat a konyhából:

- A te lányod egy aljas, akit nem lehet megnevelni - vádolták Apámat.

Na ja, már megint én vagyok a téma, a nagy lázadó. Hogy kellett volna akkor VALAKI! Valaki, aki nem akar megnevelni, megváltoztatni, csak szeretne, elfogadna. Akihez hozzábújhatnék, ha már Anyához nem lehetett.

És jött... Akartam, hogy jöjjön. Mindent megtettem érte, ezért kapom azóta is a büntetést.

- Szeretni akartál? - Jó, belement... Aztán most letagadta. A hozzám írt verseit, minden pillanatot, hogy csak én képzeltem el.

Visszajöttem. Csöngött a telefon, arra riadtam fel. Joe volt Rita unokatestvére. És nemcsak az, hanem tejtestvér. Hat órával később született, mint Rita. Váltottuk egymást a szülőágyon Cilivel. Mint egy hulla úgy éreztem magam a szülés után, de túl voltam. Túl a halálközeli élményen, mert elmentünk majdnem mindketten Ritával.

Csak a riadt hangokra emlékszem... Hogy féltek az orvosok! Én meg csak feküdtem, és néztem - felülről - , hogy most mit léptek, most mi lesz?

Belém vágta a szikét alulról, nem is fájt, akkor semmi sem fájt, csak arra gondoltam:

- Adjatok egy kis vizet!

Elvitték Ritát úgy, hogy nem is láttam. Egy idegen nő egy statisztikai lappal ült oda az ágy mellé.

- Hogy fogják hívni a gyereket?

- Mi... milyen nemű? - kérdeztem, mert még azt sem mondták el.

- Lány.

Akkor mi is???

- Ja, Rita - válaszoltam.

Ezután még ezer kérdést tett fel.

- Menj már a francba!!! Adjatok vizet... - Ez volt a fontos akkor. Mit bántam én, hogy mi van?

Otthagytam, de kaptam vizet. Túléltem, négy óra alvás, kóma.

Megint nyüzsgés, hangok, jönnek, eszméltem fel.

- Szia! - Cili hangja volt. Úgy félt, mint én pár órája. Nem engedték, hogy beszéljünk. Kitoltak, de utána kiáltottam: - Légy erős!

Hát így jött aztán Joe.

Rita szólalt meg a tenger felett:

- Most elmegyek Joe-hoz.

- Mondd meg, hogy pusziom - mondtam rutinosan.

Közben megfőtt a húsleves.

- Segítesz? - kérdezte ő

- Mit?

- A levest leszűrni.

- Ja? Jó!

- Mégsem kell, eszembe jutott valami.

Járt mindenféle a fejemben. "Nem hogy a kocsidba ne vegyél fel senkit, hanem határold el magad mindenkitől!" A versre gondoltam, amit az a távoli másik Ő írt 18 évesen, 50 éves kori önmagáról. Most vagyunk 50 évesek.

- Kérsz velős csontot? - kérdezte az itteni ő.

- Nem - mondtam már harmadszor.

Hogy utálok a húsleves szagát! A húst, úgy ahogy van. Nem bírom azt a remegő valamit vagdosni. Élő állat volt valamikor. Rita

mondta, soha többet nem eszik húst. Állatvédő, igaza van, nem kell!

Mindig szerettem az állatokat én is. Gyerekként hajnalban elloptam a család ebédre készített sült húsát és hálóingben leosontam, hogy egy szeretett kóbor kutyának odaadjam. Anyám majdnem megölt. Szegények voltunk, leszegényedett nemesek. Röhej. Apám titokban büszke volt rám. Nem mondta, de láttam a szemén, hogy megbocsátott.

Eszik, ajkán lefolyik a zsíros lé, élvezi. Én meg undorodom. Miért?

Ez volt a mai életműve, miért ne élvezhetné??

A másik meg alszik ott. Éjjel három van a kis szigeten. Vajon most is felébred, mint a születésnapja éjjelén, amikor meg akarta tudni, hogy igazából pontosan mikor született? Ma nem fog, hiába "sugarazom". Meg minek is? Én itt vagyok a kettő között egyedül.

Rita haját mosott, becsapta az ajtót. Az itteni ő elaludt, rémesen horkol az ágyamban, alszik...

Én meg írtam... Ezt itt. 2000.07.08

Végh Sándor:

MOZGÁSOK

Mottó:

"Szerelem. Ahogy a szél meglebbenti a függönyt.

Nem a szél, nem a függöny.

A lebbenés!"

Olajosan fénylő, tükörsima odalenn gátjai között a folyó, felszíne valóban olyan, mint a tükör. A parti fák méregzöld lombjai rezdületlenül állnak tótágast benne, úgy tűnik, örök időktől fogva. Ha nem hívna, jelezne egy apró harang a város valamelyik templomában, és ha nem vegyülne bele az első hajnali buszok morgása, szinte érinteni lehetne a csendet.

Igen, a csend! Ezernyi vibrálása hallatszik mindenfelől. A lombok népe teli torokból köszönti az új napot, alattuk horgász csobbantotta csaliját a vízbe, s mellette kíváncsi csillámló-uszonyos hal bukott nevetve újból alá. Valahol a szemétdomb kapirgáló királya nyújtja hosszúra nyakát, hogy kieressze érces hangját. Kerékpárcsengő csilingel, magányos motoros pöfög el messzire, szellő ébred észrevétlen, a reggeli személyvonat most kattog el feketén, s ijesztően. Az éjszakai munkás fáradtan ejti ölébe kezét, a pékek kiszórták forró ágyukból a kenyeret és a süteményt, étvágygerjesztő illatuk ideleng ablakom alá.

Valaki az imént rántotta meg az öblítő láncát, a víz hangos csobogással mossza le magával az éjszaka utolsó cseppjeit, hogy azután kábultan vigyorogjon bele saját képébe, amint a tükörhöz fordul.

Reggel van, amikor egyedül, tisztán érzem magam, amikor még nyugodt vagyok, persze még nem indult el a körhinta, még nem szédülök. Szinte lerohan az élet öröme oly hevesen, hogy beleborzongok a gyönyörűségbe.

Utazni készülök.

Fél délelőtt otthon rostokoltam, mert egyik autós barátom megígérte, hogy eljön értem, és együtt felvisszük csomagjaimat a postára. Mégsem jött, cipekedhettem egyedül a lépcsőn le, tehertaxira föl, közömbös alkalmazott elé fel a pultra, majd fizetni könnyedén, mint egy gazdag diák. Így már nem nyüglődtem tovább terhemen, de ő sem egyébként, mert könnyedén sarokba hajigálta azokat.

S most itt vagyok egy "csühögőn", ami dühösen, büdösen zakatol bele a tájba, ha mint utas nézem, akkor inkább csak el a tájak mellett.

Eljöttem, de nem érzem úgy, hogy végleg, mintha csak kirándulnék most is valahová.

D. - be érve csellengtem formátlanul, gyűrötten, majd régi ismerősömnél nyújtottuk az éjszakát elalvásig.

Új nap, ígéretes hajnal, az égiek kegyelmesek, és én elcsábulok egy sétára.

Megszokott helyre igyekeztem, e város messze földön híres parkjába. A tavasz minden szépségét mintha csak azért találták volna ki, hogy el ne rohanjak mellette, lassítsak, láthassak.

Csodálatos a természet nyitása, sírnivalóan gyönyörű. Örültem és kínlódtam egyszerre; így voltunk egymással én, meg a világ.

Leültem egy piciny tó partján a vén fűzek alatt. Mellém csapódott árnyékom, rákönyököltem. Szemben, ám kellően távol, hogy rálássak, magasodik a barátom, egy hatalmas vén platánfa.

Évekkel ezelőtt felhívta magára figyelmemet, messzire kitűnt a körülötte lévő közt. Mindig más volt.

Tavasszal harsányan zöld, a teteje meg fehér. Nem értettem soha miért eme kettőssége, de büszkesége, öröme magával ragadott, mert hogy örült, az látszott rajta. Olyan fehér a tavaszi pompája mellett, mint aki téli alakját őrzi görcsösen új ruhája alatt.

Nyáron hatalmas, susogó, mesélőkedvű, öreg, neszező-motozó apóka.

Ősszel? Ha a többi már berozsdásodott, ő még küzdött. Narancssárgából pirosba, majd vérző vörösbe, később lilába, s csak majd ezek után lett rozsdabarnába hajló, levelét hullajtó. Nem illett a mostani helyére, de gyökerei kötötték. Nyilvánvaló, hogy sohasem tudott volna elvándorolni innen, maradt tehát, hogy az én barátom legyen, s némely napokon, mint a mai: a támaszom.

Úgy döntöttem, hogy meglátogatom régi barátaimat, volt munkahelyemet, az elhagyott cimborákat, ezért újból egy csühögőn zötykölődök. Szívesen fogadtak, kellemes zsibongással tagjaimban beszélgetünk, számukra még mindig a régi vagyok. Észrevettem már, hogy az otthonülő számára izgalmas a messzi útról jött vendég, Ki nem fogynának a szóból, el kell mesélni egymásnak életünk eddigi alakulását, hogy igazolva legyen: kinek-kinek, ami. Kérdezték ugyan, hogy miért vándorolok mostanság annyit, de mintha nem is lettek volna kíváncsiak a válaszra. A válasz? Ilyesmi, hogy tévút, nyugtalanság, talán. Röviden úgysem tudnám elmesélni életem, többet meg nem óhajtok mondani, vagy mégis akarnék, de nem tudok. Mutatok inkább fotókat – brrr – , az egész egy piciny kartondoboz, mellé mesélnék, a kérdésekre meg ilyesmit válaszolnék, hogy tévút, meg nyugtalanság.

Később:

- Tegyük valamit a „recsegőre”, és hallgassunk zenét! -
kérték a többiek.

Zene.

Szeretek leülni elé, fogadom, mögém kerül, körbefog.

Mint a Tisza.

Egy mozdulattal belésuttyanak, úszom. Érzem az erejét, a
simogatását, érzem az erőmet, szembefeszülünk egymással.

Később.

Kilúgoznak a mozdulatok, már csak gondolatok vannak, érzem
az erejüket, az enyéimet már nem, megadva magam kimászom.

A zene!

Alámerülök benne, gondolatok zuhannak utánam, emlékképek.
Álmodom, megnyugtató, lazító hullámokban elönt. Ez olyan pót-
nemcselekvés: sokszor.

Eluntuk egymást!

Az órámom még csak negyed tíz van, de álomosság kerülget,
hiszen hajnal négy óra előtt felkeltem, és vonatra ültem. Éppen-
éppen elértem, mert ez a járgány pontosan tud indulni, de
megérkezni mikor fogok?

Kellett-e mennem tovább? Mindenáron!

Tudtam, hogy el kell jutnom P. városba, mert számomra az a
hely az urbanizáció csodáját és a szerelem megfogalmazhatatlan
örömét jelenti egyszerre.

Így együtt egyszerűen csodálatos, s amint kigördül velünk,
utasokkal állomásáról a vonat, még van alkalom egy utolsó
búcsúpillantásra a hegyre felkapaszkodó városra, egy dombon
álló kápolnára, s mellette a magányos keresztre.

Hová-hová rohanok így az események elébe, éppen hogy csak
megérkeztem, tehát boldog vagyok. Kellemes, várakozással teli

izgalommal belül, kívül nyugodt utazó képében megkeresem a
Sallay utcát. Itt kaptam ugyanis szállást, egy keresztes szobát napi
áron felül plusz telefonköltség. A nevem mellé beírva névtelenül:
még egy fő. Névtelenül, alaktalanul sajnos, mert egyedül vagyok.
A számla előre kiegyenlítve, akkor miért is törődne sokat
dolgaimmel a tisztességesnek látszó fiatal házaspár házigazdám?!

A szabadság kérész életű illúziójába menekülök, logikátlanul
egészséges módszer, mostanság sokat alkalmazom, színesedik vele
szürke hétköznapijaim tömege.

Sétálni indulnék, a kezdete nehéz, de mert célom nincs,
könnyűvé válik a járás, van idő megfigyelni a szembejövőket, lehet
játszani a gondolattal, találgatni az első benyomás alapján. Ugyan
ki lakozik a bezárt arc mögött, őszinte-e, vagy álarc viselete, a
mindenen átsikló tekintetekben tüzek is villoghatnak?

A Dóm környékén járok - nyugalom van arrafelé -, szembejött
egy bolondos figura, hosszú nyelvét rám öltötte, kicsúfolt. Igaza
lehet, talán igaza lehet.

Most magányra van szükségem!

Lihegő, köves, poros utakon kapaszkodom hegynek felfelé.
Üdülők, villák, paloták maradnak el mögöttem, ahol sok-sokmillió,
elérhetetlenül nagy anyagi erő feszül a falakban. Egy ember, egy
család egész élete, habarcsos szilánkok kövült darabjai láthatóak.
Irigylem tán, szép, hangulatos, mindenestre öncélú. Nyírt pázsitok,
egyedi tervek, gondozott környezetek, garázsok mögül előugró
kutyaugatás fut fel utánam a hegyre. Eltűnnek a belsejében.

Kísér utamon az erős fény villogása, az árnyékok állandó
mozgása, gondolataim és a környezet bilincsből, jönnek apró
neszek, kis mozgások, nagy változások és odalentről a lüktető város
felszűrődő moraja.

Katus:

Első hó

Már reggel gyülekeztek a felhők az égen, de Bori nem tudta, ezek bizony hófelhők. Sose tudta egyikfelhőt a másiktól megkülönböztetni. Bár a kedvenc öreg meteorológusa a kereskedelmi csatornától azt jósolta, hogy estére térdig jár majd az ország a hóban, ez hét óra felé még elég hihetetlennek tűnt.

Aztán amikor az első órát tartotta, éppen a Plusquamperfekt szabályairól beszélt, amikor elkezdtek hullani az égből a puha fehér pihék. Mintha valóban Holle anyó rázta volna a párnákat, tollpihenagyságú pelyhektől gomolygott a levegő. A gyerekek persze rögtön az ablakot figyelték. Valaki a hátsó padban meggyújtott egy csillagszórót. Bori nem szólt rá.

Az ötödik órában már nem lehetett bírni velük: egyhangúan követelték, hogy menjenek ki hógolyózni. A sportpálya lassan megtelt virgonc kedvű gimnazistákkal, akik óriási hócsatába bonyolódtak. Bori közben a szelídebb lányokkal apró hóembert épített. Így ért véget a délelőtt, és Bori kipirult arccal indult hazafelé, mosolyogva nézegette a fehér ruhába öltözött fákat. Csak otthon juttatták eszébe, hogy a hó nem csak örömmel jár. Szülei megpróbálták lebeszélni, hogy nekiinduljon az útnak a távoli városba, ahol egy fiú várt rá. Majd találkoztok máskor, ki fogjátok bírni, de Bori tudta, hogy neki kell vágnia, mert a fiú várja, és szüksége van rá.

Vidáman, bár enyhe szorongással a szívében bandukolt a pályaudvar felé, arra gondolt, hogy nagy baj úgy sem történhet, legfeljebb egy érdekes kaland sül ki a téli utazásból.

A állomáson rengetegen voltak, csupa ismerős. Diákok indultak haza, kalandravágók a fővárosba, szerelmesek a kedvesükhöz, üzletemberek a repülőtérre. Mindenki izgatott volt, de aztán az a legtöbbjüket megnyugtatta, amikor bemondták, hogy a vonat csak tíz perccel késik. Bori egy kolléganőjével is összefutott, de kiderült, hogy Verának a másik kocsiba szól a helyjegye, így felszállásnál elváltak útjaik.

A vonaton meleg volt, kényelem, tisztaság, egy kedves öreg néni mellé szólt a helyjegye. A néni Agatha Christie-t olvasott, és mosolyogva figyelte az ablakon táncoló hópelyheket. Kicsit szidta magát, hogy pont ezt a napot választotta, hogy meglátogassa barátnőjét a kisvárosban, de derűlátóan úgy nyilatkozott, szerinte nem lesz semmi baj az úton.

Bori éppen aludni készült, amikor a vonat hirtelen megállt. A néni kinézett az ablakon, sehol egy állomás, kint álltak a préri közepén. Az utasok mozgolódtak, egymást kérdezték, nem értették a helyzetet. Vera átjött a másik vagonból, náluk már bejelentette a kalauz nő, hogy sajnos egy órát állniuk kell, mert a legközelebbi állomás nem tudja fogadni őket.

Vera keksszel kínálta őket, a néni pedig arról beszélt, hogy egyszer régen már megrekedt ezen az úton. Akkoriban még nem volt fűtés a vonaton, így valaki körbe adta a pálinkás üveget, hogy egy kicsit felmelegedjenek az utasok. Lassan mindenki becsípett és énekelve, viccelődve vészték át a több órás késést.

Vera visszament a helyére, Borit lassan mégis elnyomta az álom, a vonat pedig elindult.

Mobilcsörgésre ébredt. A fiú hívta, hogy merre jár. Megnézte a csatlakozásokat, melyik vonattal tud eljutni hozzá a fővárosból. Azt mondta, nagyon sokat jelent neki, hogy Bori ebben a nagy

hóban is elindult hozzá. Olyan lágy volt a hangja, hogy Bori :
legszívesebben repült volna hozzá a hómezőkön keresztül.

A vonat néha-néha megállt, várakozott egy kicsit, Bori és Vera :
átmentek az étkezőkocsiba. Bori már nagyon éhes volt. Egy pár :
virslit rendelt, kenyeret sajnos nem tudtak adni hozzá. Viszont ivott :
egy forró teát, Vera egy capuccinoval dobta fel magát. Az :
étkezőkocsiban szilveszteri hangulat uralkodott, mindenhol :
csillogó szerpentin lógott.

Már nem lehettek messze a fővárostól, amikor a lányok :
visszaindultak a helyükre. A folyosón egyik tanítványukba botlottak. :
Ő szintén a kedveséhez utazott. Vidáman beszélgetve indultak :
tovább, amikor a vonat ismét megállt. Bori aggódva figyelte az :
óráját, nehogy lekésse az utolsó csatlakozást is.

Épp visszaért a helyére, amikor a kalauz toppant a fölkébe, :
sajnálkozva közölte, hogy jobb, ha mindenki leszáll, már nincsenek :
messze Pesttől, menjenek inkább BKV-val, innen sajnos már nem :
tudnak továbbjutni, előttük végig állnak a vonatok. Bori :
rohamléptekkel hagyta el a kocsit, hátha még elérheti az utolsó :
vonatát. Vera és a másik lány is vele tartott.

Dominika, a hosszú lábú kamaszlány úgy futott a szűz hóban, :
mint egy kis csikó. Bori és Vera csak lassan merészkedtek utána. :
Csak úgy az orruk, meg a többiek után mentek, nem tudták merre :
lehet a buszmegálló. A kis falut lassan előzönlötték a vonatról :
leszállók. Olyan volt, mint egy karácsonyi zarándokmenet. Az :
utcákon csönd honolt, a fákat belepte a dér és a hó, az ablakok :
viszont aranylottak a sötétben. Bori be-belesett egy-egy ablakon. :
Különös nyugalmat fedezett fel az otthonokban. Bent meleg volt, :
péntek este, az emberek lustán elnyújtóztak, akár a macskák. Egy :
virágbolt kirakatában gyönyörű adventi koszorúkat látott.

Dominika már az utca végéről integetett. Ahogy kisiettek a :
kereszteződéshez, húsz méterre meglátták a buszmegállót. A busz :
már bent állt, a sofőr ráérősen üldögélt, és intett, hogy nem kell :
rohanniuk. A máskor majdnem kihalt járat most egyszerre megtelt :
emberekkel. Bori gyorsan lehuppant egy székre és az órájára :
pillantott. Kicsit ideges lett. Már nem sok ideje volt a csatlakozásig, :
és addig még végig kellett utaznia a fővároson. Csak nézett ki az :
ablakon, és magában imádkozott, hogy történjen valami csoda, :
és ma este a fiú mellett feküdhessen. Csendesen hozzábújna, és :
elmesélné neki ezt a sok-sok kalandot.

Amikor elváltak, Vera a lelkére kötötte, hogy azonnal hívja, :
ha lekési a vonatot, ő pedig elindult egyedül a pesti éjszakába. :
Hideg volt, átfújta rajta a szél, ahogy a buszra várt. Nem is tudta, :
mért indult el, mit keres ő itt, miért nem maradt otthon. És mi lesz, ha :
lekési a vonatot? És mi lesz, ha nem talál el Veráékhoz? Apró kis :
hullámokban tört rá a pánik.

Az állomáson rengetegen voltak, egymás után mondták be, :
hogy melyik vonat mennyit késik. Az emberek reménytelenül :
szobroztak a csomagjaik felett. Egy középkorú nő a sarokban ült :
egy bőröndön, aludni próbált, a férje vigyázott rá. Bori sehol sem :
látta kiírva a vonatát, a hangszóróba sem mondták be, hogy késne. :
Gyorsan lerohant az információhoz, ahol szintén kígyózott a sor. :
Remegő hangon kért felvilágosítást. A vonat persze már elment. :
Pityeregve kóválygott ki a pályaudvarról. Hirtelen kitört rajta az :
egész nap feszültsége. Már csak aludni akart és maga mögött :
tudni mindent. Verát tárcsázta és igyekezett az eszébe vésni az :
útvonalat.

A kis budai utcában sétálva ismét megérintette az a nyugalom, :
amely a frissen esett hóból áradt felé. Minden csendes volt, és ő

megállt egy pillanatra, hogy magába szívja ezt a csendet. Még mindig lágyan szemerkélt a hó, és ő csak állt ott az öreg fák alatt és angyalokat vélt elszállni a ködben.

A lakásban puha meleg fogadta, ínycsiklandó illatú rántotta várta, borostyán színű, gőzölgő tea, és Dominika vidám kacagása. Hát mind itt ragadtak! Bori élvezte, ahogy végig csorog a hátán a zuhany forró vize. Hirtelen karácsonyi dalok idéződtek fel benne, és halkan dúdolni kezdett. Gyermekkori telek jutottak eszébe, első hóesések, amikor még sötétben is szánkóztak.

Aztán fejére húzta a jó illatú paplant és már aludt is. Hajnalban ébredt, Dominika szabályosan lélegzett mellette. Gyorsan felöltözött és a sötétben kibotorkált a konyhába. Vera forró, habos kávé telt elé, és fahéjas almás pitét. Bori csipegetett egy kicsit, de már nagyon mehetnékje volt. Indulni akart, minél előbb.

Amikor kilépett a házból, megérintette a szombat reggel tisztasága. Már nem esett a hó, a hókotrók mindent eltakarítottak az éjszaka. Elgondolkodva sétált le a buszmegállóhoz, és ebben a hajnali transzban érkezett a pályaudvarra is. A vonaton el-elbóbiskolt. Aztán egyszer csak arra riadt, hogy megérkezett. Gyorsan összekapkodta a cuccát és lebotorkált a vonatról. Fellelegezve állt a vakító napsütésben. Hirtelen meglátta a fiút. Ragyogó mosollyal jött felé. Bori csendesen átölelte, egymás kezét szorítva némán indultak el a nyüzsgő karácsonyi forgatagban.

Laca

Út a végtelenbe

A holdutazások körüli világméretű "mizéria" kezdett kellemetlenné válni. A holdutazások ugyan drágák voltak, de így is voltak páran, akik megengedhették maguknak, hogy saját repülő csészealjakkal tegyék meg ezt az utat, aki pedig kevésbé volt jó módú, befizethetett valamelyik turistaútra és egy hatalmas repülő monstrumon juthatott el a Hold oázisaira több tízezer társával együtt. A Hold felszíne ugyan eléggé nagy volt az érdeklődők számához képest, mégis csak egy nagyon keskeny sávot sikerült lakhatóvá tenni, mert a Hold egyik felén túl hideg, a másik felén túl meleg, a kettő közötti vékony vonalon viszont eléggé kellemes volt a klíma. Tetézte a problémát, hogy a földi üdülőhelyek kezdtek kiszáradni, a Holdon viszont hatalmas légbuborékokat találtak a felszín alatt, amellyel nagyon olcsón lakhatóvá tudták tenni ezt a keskeny sávot, így az odalátogatók a szkafandert is elfelejthették. A mesterségesen kialakított levegő a Holdon nem engedte át a lakható sávban az UV-sugárzásokat, a Földön ezzel szemben már csak szkafanderben lehetett napozni... A holdbázisokon kialakított üdülőhelyeken bőven volt oázis, víz és friss zöltség, ipar viszont egyáltalán nem létezett, még a járművek sem szennyezték a levegőt, az alacsonyabb gravitáció miatt elektromossággal is bármit meg lehetett oldani. Ezért a földi környezetszennyezés miatt sokan próbáltak itt felfrissülni, megújulni, sőt volt, akiket orvosi javaslatra küldtek néhány hónapos regenerálódásra több tízezer kilométerre.

A földi hatalmaknak sajnos nem sikerült megegyezniük abban, hogy a Hold felszíne kinek a tulajdonában legyen. Részint a vékony

lakható sáv területileg alig volt nagyobb, mint egy közepes sziget, :
 másrészt tulajdonos hiányában bárki vízum nélkül utazgathatott, :
 ha kedve tartotta és pénze is volt hozzá. Ennek okán tervezték :
 meg azt a Mars-expedíciót, amelynek a külvilág felé ugyan :
 tudományos feladatai voltak, valójában csupán a lakhatóság :
 megteremtésének felmérését kellett elvégeznie az expedíció :
 tagjainak. Erre az apró trükkre azért volt szükség, mert így :
 könnyebben áldozták fel a közpénzeket az illetékes hivatalok, :
 cserébe csupán meg kellett sétáltatni néhány drágább műszert, és :
 a felszínről össze kellett gyűjteni néhány kilogramm kőzetet. Így :
 aztán mindenki jól járt a Mars-expedícióval. A tudományos :
 intézetek kölcsönadták a kifuserált műszereket egy próbaútra, az :
 expedíciót jól fel lehetett szerelni a pénzből, és bízni lehetett :
 abban, hogy a Hold problémája is megoldódik idővel.

A Mars-expedícióba csak férfiakat válogattak be, a nők :
 biztosan elpletykálták volna az utazás valódi célját, akkor még a :
 felszállás előtt elfogyott volna a pénz. Így viszont felszerelték az :
 űrhajót a legkorszerűbb kórházi robottal, ami legendáshíréen a :
 test megbontása nélkül is képes volt lézercsápjával műteni vagy :
 regenerálni a rákos sejteket. Az ilyen robotokat sorozatban kellett :
 gyártani, mert a Nap okozta rákosodás miatt az átlagéletkor a :
 felére csökkent az utóbbi tíz évben. Az az orvosi robot, amit az :
 űrhajóra telepítettek prototípus volt, az első hordozható változat. :
 Azonkívül automatikus. Adatbázisa szerint képes volt bármilyen :
 sejtszintű elváltozást regenerálni, feltéve, ha az alany emberi lény :
 volt. A kísérletek alatt derült ki, hogy több cikluson keresztül :
 komolyabb elváltozások kezelésére is alkalmas, amit eddig a :
 beavatkozás káros hatása miatt nem alkalmaztak, bár sejtették, :
 hogy lehetséges.

Már régen elmúltak azok az idők, amikor csak hiánytalan :
 fogazatú egészséges emberek tehettek űrutazást, hiszen a Földet :
 már régen veszélyeztetett zónává nyilvánították, másrészt az :
 űrhajókban mesterséges gravitáció és kellemesebb klíma uralkodott, :
 mint a legfelkapottabb földi üdülőhelyen. Ráadásul az űrhajóra :
 telepített orvosi robot legújabb, kísérleti példánya már nem is :
 figyelmeztetett akkor, amikor a regenerálást végezte az emberen, :
 és nem is lehetett észrevenni a folyamatot, hiszen automatikusan, :
 kívülről történt az egész. A műszer figyelte az életfunkciókat, és ha :
 valami akadozott, egyszerűen reprodukálta azt egy adatbázisból. :
 Ennek ellenére az átlagéletkort csupán ötven évvel sikerült :
 meghosszabbítani, mert bizonyos szervezetek egyszerűen :
 elpusztultak az első regenerálási kísérlet során. Hogy miért, senki :
 nem tudta. Ez a páciensek mintegy felével megesett. Aki az első :
 túlélte, még nem lett örökéletű, mert átlagosan a négyszázadik :
 regenerálásba belehaltak a kliensek. Éppen ezért a kiválasztásnál :
 nem a hibátlan fogak száma, hanem az eddig elvégzett :
 regenerálási kísérletek száma volt a mérvadó. Minthogy a :
 szerkezetet egyszerűen beépítették az űrhajó falába, még :
 kikapcsolni sem lehetett, azok indulhattak, akik nagy eséllyel :
 túlélnek még pár száz ilyen beavatkozást.

Az eddigi Mars-expedíciók nem sok sikerrel jártak. A felszínt :
 teljesen lakhatatlannak minősítették, és még ipari célokra sem :
 tartották gazdaságosnak. Akkor, amikor a Holdon bekövetkezett :
 az első levegőkitörés, a Mars hívei új erőre kaptak. Mi van, ha a :
 Mars levegőkészlete is csak be van zárva egy felszín alatti üregbe, :
 és mi lenne, ha mindezeket kiszabadítanánk? Erre a hírre mindenki :
 odafigyelt, viszont nem volt szabad újra elkövetni azt a hibát, hogy :
 a lakhatóvá tett területnek ne legyen gazdája. Ezért is volt fontos a

mi expedíciónk, hiszen aki elhelyezi a levegőt áramoltató gépezeteket, azé a terület.

A cél fontossága miatt nagyon gyorsan elindultunk. Rekordgyorsasággal készült el az űrhajó, ráadásul a konkurens indulóknál bedöglött a meghajtószerkezet, így teljesen magányosan repülhettünk a Mars felé. Az expedíció tagjai nem ismerték meg egymást felszállás előtt, egyszerűen nem volt idő arra, hogy egymással legalább egy kicsit elbeszélgessünk. Mindannyian egészséges férfiak voltunk, és azon kevesek közé tartoztunk, akik még vélhetően nagyon sok gépi regenerálást kibírnak. Én a magam részéről nem jártam el a kötelező regeneráló kezelésekre. Igaz, a tenger alatt vásároltam lakást, oda nem nagyon jutottak el a rákkeltő felszíni sugárzások, és az is igaz, hogy nem a központi csatornából, hanem egy illegális forrásból nyertem energiát és levegőt a lakás fenntartásához. Az építkezés során véletlenül fedeztem fel egy vezetéket, amelyben széntiszta, szűrt levegő áramlott a tenger alatt. Valamiféle titkos bázisra áramoltathatták. Már valóban elhangzottak soha meg nem erősített hírek, hogy a Föld lakhatóságának utolsó éveire megnyitnak pár százezer ember előtt egy lakható földalatti bázist. Így aztán egyszerűen rákapcsolódtam erre az energia és levegőforrásra, és ezért megtehettem azt, hogy nem regeneráltattam magamat előírás szerint. Sőt, nem egyszer előfordult, hogy elajándékoztam az erre szóló kártyát olyanoknak, akik erre rászorultak, mert a szennyvíztisztító mellett építettek maguknak víz alatti lakóhelyet.

Az expedícióba tehát statisztikailag nem értem volna bele, hiszen azt a zónát, ahol laktam már évek óta veszélyeztetetté nyilvánították. Az átlagéletkor is harminc év körül volt a víz szennyezettsége miatt, de ez még mindig magasabb, mint a

felszínen vagy a föld alatt élők átlagéletkora. Ennek ellenére vannak egy páran a világon, akikre nem hat a regenerációs folyamat, egyszerűen idővel kitisztul a szervezetük. Köztük akad olyan, aki több mint kétszáz éves. Engem is ilyennek tartanak, csak azt nem tudja senki, hogy azért nem lehet kimutatni a hanyatlást, mert nincs, ami előidézzé azt. Utólag is pontosan képesek megmondani, hogy hány beavatkozásnak megfelelően károsodott a szervezet. Nálam negyvenegy beavatkozást észleltek, ami több mint harminc év alatt rendkívül alacsony szám, minthogy tizenkét éves koráig az embernek több mint száz kezelésen kell átesnie, ha életben akar maradni. Társaim mind gyanakodva fogadták a 41-es számot, de mivel az ő esetükben a vizsgálati eredmény valós érték volt, nem tehettek semmit. Így hát elindultunk, és eseménytelenül telt utazás után landoltunk a Marson.

Megérkezésünket egy névtelen tv-csatorna élőben közvetítette. Muszáj volt kiraknunk a kölcsön kapott működésképtelen műszereket, és kitűzni a zászlót, amit ránk bízta. Teljes fogsorral a szánkban viccelődtünk, hogy a tv-nézők lássák, milyen jól érezzük magunkat a Marson. Hátha kedvet kapnak egy ilyen utazásra mások is... Igaz, hogy a szkafander kényelmetlen volt, és az orvosi robot is megduplázta azt a számot, amivel ideérkeztem, de gondoltam, majd visszaesik, ha újra az otthoni szűrt levegőt szívhatom a víz alatti kupolalakásomban.

Unalmasan teltek a napok. Az egyetlen működő berendezésnek a felszín alatti légbuborékok felkutatását kellett volna végeznie, ezért el kellett szállítani a kijelölt pontokra a műszereket, és ott üzembe helyezni őket. Kettőt ki is helyeztünk rendben. A legtávolabbi pontra nekem kellett elszállítanom egyedül egy újabbat, a többiek attól féltek, hogy a Mars klímája miatt átlépik

azt a határértéket, amelyet a regeneráló képességük még kibír. Javasoltam, hogy automata házi orvosunkat kapcsoljuk ki, de sajnos ehhez az egész űrhajó energiaellátását is ki kellett volna kapcsolni, mert a géporvos vezérlő szerkezetét egy tokba építették az egész űrhajót életben tartó computer mikroprocesszorával. Választhattunk a megfagyás és a megfulladás között, vagy a folyamatos regeneráló hatás között. Ez utóbbi tűnt a legkellemesebb megoldásnak, így maradt minden a régiben. A földi szervezet utalt rá, hogy a robot prototípus, még vannak tervek a fejlesztésével kapcsolatban, de már működőképes.

Amíg úton voltam, örültem, hogy legalább távolabb kerültem Dr. CPU-tól - így neveztük el automata házi orvosunkat. Vörös homok verődött a sisakomra, kétszer elsüllyedt az autó a Mars-kőzetben, ami néha furcsa, kocsonyás trutymóvá alakult. Sebj, már láttam a célegyenest. A vörös homok helyett valamiféle sima kőzetre tévedtem, olyannak tűnt, mintha valaki utat akart volna építeni a vörös homokba kőből. A kőút vége viszont egész hirtelen véget ért, mintha meggondolta volna magát az illető, és mégsem fejezte be azt, amit elkezdett... Pont az út végén volt az a pont, ahová a szerkezetet le kellett raknom. Üzembe helyeztem és visszaindultam. Már csak a fedélzeti műszerekre hagyatkozhattam, közben kitört egy Mars-vihar. Semmit sem lehetett látni, főleg miután teljes sebességgel keresztül gázoltam a kocsonyás taven, mindent beborított a vörös massa. Manapság a sisakokba építik a járművek fedélzeti műszereit, így nem nagyon zavart, ami rám tapadt. Még szerencse, hogy a kocsonyás massa alatt volt valami stabil kőzet, amibe meg tudtak kapaszkodni a járművem kerekei. Utólag jöttem rá, hogy a vörös mocsár alatt az a kőút mentett meg a teljes elsüllyedéstől, amelynek a végére kihelyeztem a szerkezetet.

Mire visszaértem, a Mars-vihar teljesen megtépázta a már kitelepített műszereket. Az űrhajónkat is beborította vörös homokkal, a másik oldala viszont szép ezüstösen csillogott. Mikor beléptem, a robot legalább tíz vészjelzést adott le, ahogy meglátott. Ez plusz tíz beavatkozás. Az összes eddiginek majdnem egynegyede. És mindezt azért a harminc percért, amit a felszínen töltöttem. Odabent elmeséltem, találtam valamiféle utat, ami mesterségesnek látszódott, és hogy valamilyen süteményszerű, kocsonyás mocsárban gázoltam. A többiek nagyon megörültek, mert nem volt kedvük talajminták után kutatni, ami nem csoda, mert pont a mintavevő műszer volt az a készülék, amit alibiből hoztunk magunkkal, egyáltalán nem működött. Ki gondolta volna, hogy az autómon és a szkafanderemen pont elegendő kőzetmintának való kocsonya és homok tapadt meg. De a kihelyezett műszereket is telefújta a szél mindenfélével, így egy hagyományos lapáttal is elegendő mennyiségű kőzetmintát sikerült összegyűjteni.

Egyik társunk szkafanderben aludt. A többiek szerint azért, hogy a gyógyító robot ne tudja rajta végrehajtani a regeneráló beavatkozásokat. Nem is rossz ötlet... Holnaptól én is szkafanderben fogok az űrhajón belül tartózkodni, ha kimegyek, akkor majd lazítok a szorításon. Ez persze csak vicc, hiszen a Marson nem a légkör hiánya a probléma, hanem pont a mérgező levegő, ami minden élő sejtet másodpercek alatt elpusztít.

A felfedezés miszerint Dr. CPU nem lát át a szkafanderben, mindenkit arra készítetett, hogy beöltözve aludjon. Úgy is tettünk. A Mars vihara kint egyre veszettebbül tombolt, biztos, hogy nem tudtunk volna felszállni, ha akartunk volna sem. Dr. CPU végre csendben pihent, miután minimum megduplázta mindenkinél a regeneráló beavatkozások számát. Így lehet, hogy amit adott ezzel

az egyik oldalon, azt el is vette a másikon. Hogy mennyi van hátra, ki mennyit bír még ki, azt senki nem tudta...

Az alvásból majdnem egyszerre riadtunk fel. Dr. CPU teljes erőbedobással dolgozott. Folyamatosan regenerált láthatatlan csápjaival. Egymásra néztünk, de mivel a számláló egészen magas értéket mutatott, nem tudtuk eldönteni, hogy elromlott a műszer vagy tényleg nincs ránk hatással a beavatkozás. A fedélzeti berendezések is nagyon érdekes adatokat közöltek: a felszínen légzésre alkalmas levegő váltotta fel a vörös vihart.

A vihar tönkretette az űrhajónk összes külső műszerét. Sem sugározni, sem venni nem tudtunk semmiféle információt. Ez pont jól jött, mert a központi computer folyamatosan tájékoztatja az űrhajón történetekről a földi központot, ahol már bizonyára elveszettnek hittek bennünket, és már készítették talán a felmentő sereget is. Annyi haszna volt a dolognak, gondoltam, végre nem látja mindenki a tv-csatornákon keresztül, mit csinálunk a vörös homokban. Először az jutott eszembe, hogy tönkre kéne tenni ezt sípóló micsodát, de rádöbbenem, ez azonos lenne a fagyhalállal. Felvettem a szkafandert, hogy megnézzem mi a helyzet odakint a levegővel. Fölösleges volt. Az űrhajó burkolatát átmarta a vihar által felhordott anyag, és egy kis résen keresztül elkezdett befelé szivárogni a levegő. Így még kimenni sem kellett. A levegőt közvetlen analízis alá tudtuk vonni. Megállapítottuk, valamiféle egészen különösen tiszta anyaggal van dolgunk: szennyeződésnek nyoma sincs benne. Dr. CPU pedig egyre csak gyógyít... Vajon mi baja lehet? - gondoltuk. Ha a központi egysége sérült meg, akkor veszélybe került az egész expedíció. Ha pedig igaz, amit a szivárgás alapján megállapítottunk, és hiszünk a többi műszernek, akkor odakint remek klíma vár ránk.

Nem lehetett kilátni. A műszerek nem mutatták a kinti képet, az ablakokat beborította a Mars-vihar. Így nem volt más hátra, mint kinyitni a zsilipeket. A szkafandert levetni úgysem merte senki, mert nem tudtuk, hogy a gépdoktor vajon mit csinál azon kívül, hogy másodpercenként kétszer meggyógyít valakit. Minket biztos nem, mert abba már belehaltunk volna.

Az űrhajó ajtájában álltunk négyen. Ötödik társunk a fedélzeti műszerekkel babrált, és megkérdezte mi a helyzet. A helyzet az volt, hogy körülöttünk emberek sürgölődtek, mindenki vitt valahová valamit. Olyan volt a táj, mint egy emberekből álló hatalmas hangyaboly. Dr. CPU tehát őket regenerálta. Ezek szerint már nemcsak az űrhajón belül, hanem azon kívül is vigyáz a rábízott egyedekre. Ehhez képest sehol egy halott, úgy nézett ki, egész jól bírták a "marslakók" a földi kiképzést. Egyikünk azt mondta, hogy átaludtunk pár évet, és mire felébredtünk már benépesítette az emberiség a Marsot is. De valami mégsem stimmelt ezzel az elmélettel. Ezek az "emberek" olyan dolgokat csináltak, amiket általunk ismert emberfia biztos nem tenne a saját kezével. Cipekedtek, rakosgattak, szaladgáltak, és közben hatalmas zsvajt csaptak a beszélgetésükkel. Megjelenésünk sem zavarta őket, és időmérő műszereink is csak egy nappal mutattak többet, mint tegnap ilyenkor.

Már ötten szorongtunk a szűk kabinajtóban, de lelépni egyikünknek sem sikerült a meglepetés miatt. A hangyabolyszerű látvány és a zsvaj mindenkit megbénított, és ki-ki azokat a történeteket fontolgatta, amiket rémregényekben olvasott fura űrbéli jelenségekről, hallucinációkról, hipnózisokról, kómába esésekről és hasonlókról. A hangyaemberek nem zavartatták magukat. Utakat, házakat építettek, alagutakat fúrtak, látszólag rendszer

nélkül, mégis mindenki tudta, hol a dolga és mit kell csinálnia a következő pillanatban. Végül az egyikük észrevett minket, számunkra érthetetlen gesztusokkal elkezdett felénk mutogatni, mire a többiek egyszerűen építettek egy utat az űrhajó lejáratáig. Szép, vörös színű út volt, körülötte pedig minden sárga. Minthogy az űrhajó már rogyadozott a homokvihar okozta károk alatt, muszáj volt elindulni lefelé a lépcsőn - valószínűleg utoljára. Ha valaha hazajutunk, az kizárólag a felmentő seregnek lesz köszönhető.

Miután megépült az út, vendéglátóink nem zavartatták magukat tovább miattunk. Végigmentünk rajta, és miután eléggé távol kerültünk a még mindig működő házi orvosunktól, levettük a szkafandert. Kellemes volt a klíma. Nem tudni, hogy a zsvajgó tömeg néha piacteret rendezett-e be vagy az egész település volt maga egy hatalmas piactér, mindenesetre a kínai negyedben érezhettük magunkat. Közelebbről megnézve az emberhangyákat külsejük ugyan hasonlított a miénkre, de nagyon durva arcvonásaik voltak és nagyon fura kiszögeléseik a csontozatukban. Biológusunk mindenesetre megállapította, hogy biztosan értelmes lényekkel van dolgunk. Ennek felfedezésében mi vagyunk a legelsők. Egy példányt mindenképpen haza kéne vinni közölük, bár ki tudja, lehet, hogy a szondák pontosan közvetítik az egészséget a Földre, és már mindenki tud mindent. Lehet, hogy amíg mi aludtunk már ide is küldtek egy expedíciót, amelynek a kapcsolattfelvétel a feladata. De akkor hol vannak?

Szavakat kerestünk a hatalmas zsvajban. Én speciel nem hittem a fülemnek, mert számomra érthető volt a marslakók nyelvezete. A többiekre néztem, és tudtam, jobb ha nem kérdezem meg, mit értenek meg a zsvajból. Ez az eset ugyanis szükségessé tette volna azt a vizsgálatot, ami egyértelműen eldönti az űrhajós

beszámíthatóságát. Lehet hogy hallucinálok, lehet, hogy álmodok, és az is lehet, hogy valamiféle különös hipnotikus állapotban vagyok, amiről sok legenda keringett űrhajós körökben, de még senki nem találkozott senkivel, aki egy ilyet túlélte volna. Ha meg úgyis itt a vég, akkor mindegy. Egy hirtelen gondolat hatására odafordultam egy arra járó hangyaemberhez, és megkérdeztem, tud-e valami jobb panziót a környéken. Tudott. Kissé hadart ugyan, de érthetően elmagyarázta, merre találjuk, és pontosan megmondta azt is, hogy melyik szobát miért érdemes, illetve miért nem érdemes kivenni, majd mondandója végeztével köszönés nélkül elrohant a dolgára. Csak ahogy utánanéztem, akkor tűnt fel: a hangyaemberek nagy része teljesen egyforma. Egy-két kopasz és izmosabb egyed is felfedezhető volt közöttük, de alapvetően teljesen egyformák voltak.

A párbeszéd nem lepott meg senkit. Nem merték kétségbe vonni a valódiságát, igaz, a kezdeményezéséhez is nagy bátorság kellett. Lehet, hogy kérdésem most egy klinikán rögzítette a kirendelt ápológép, és az is lehet, hogy a választ is ő adta. Ez esetben viszont szinte bármit csinálhatok, azt rajtam kívül meg nem tudja senki. Ha viszont valóság ez a vízió, akkor legjobb, ha nyugalmat keresünk abban a panzióban, amit ajánlottak számunkra.

Ezt a panziót már láttam valahol - gondoltam, ahogy odaértünk. Lehet, hogy csak fényképen, de az is lehet, hogy egyszer elrepültem felette. Hangulatos, fából épült panzió volt. Igaz, az ormótlan kőbástya sehogy sem illett a képbe, ráadásul még az elhelyezkedése is teljesen logikátlan volt: nem teljesen a szélén, de valahol mégiscsak kilógott a panzióépület peremén.

A tulajdonos egy egészen köpcös figura volt. Először letakarította az asztalt és étellel kínált minket, de mi tántoríthatatlanok voltunk, és jeleztük, hogy szobát kérünk. A többiek még mindig nem mertek kommunikálni, ki tudja, lehet hogy vízió az egész egy pszichiátriai kezelésen, és lehet, hogy egy puha fehér ágyon fekszünk miközben köpenyes orvostanhallgatók gyűjtenek tapasztalatokat az elkövetkező szakdolgozatukhoz felettünk. Mivel nekem már úgyis mindegy volt, elintéztem az összes formaságot. A beszédük teljesen érthető volt számomra, bár néha egy-egy szó teljesen véletlenszerűen épült a mondataikba: úgy, mint egy kötőszó, csak nem kötőszó volt, hanem valamiféle tárgynev vagy ige. Ettől eltekintve nagyszerűen megértettem őket.

A szoba pontosan olyan volt, ahogy az első megszólított hangya leírta. Végre nyugodtan elkezdhettünk beszélgetni, nem szűrődött be kívülről a zivaj. Minden szem a biológusra tévedt. Aki ismerte őt, az már tudta, hogy van mondandója a történekről.

Elmélete szerint a Marson a vihar következtében valamiféle élő organizmus kerülhetett az űrhajónk közelébe. Ezt, mint minden élő sejtet, az űrhajóba épített csodadoktorunk érzékelhette, és vagy a vihar, vagy valamiféle típushibának köszönhetően, elkezdte javítani, kipótolgatni szerencsétlen egysejtűt. Mivel adatbázisába kizárólag ember regenerálására alkalmas információkat töltöttek be, így az egysejtűből lett többsejtű, majd végül valamiféle emberféle alakult ki. A fura különbségeket pedig az okozta, hogy az az élőlény forma, amely végül is átalakításra került, valószínűleg rovarrá válik, ha nem történik meg a beavatkozás. Erre nagy esély volt, mindannyian a hangyákra gondoltunk. Ezek szerint Dr. CPU összezagyválta a marsi-hangyát és az embert, így mire felkeltünk, az új lények beindították a levegőt felkutató automatákat, és

elkezdtek felépíteni olyan szerkezeteket és épületeket, amelyek házi orvosunk áramköreibe betápláltak, illetve amelyeket a velünk való utazás során belőlünk kinyert. Nem csoda hát, hogy a gépdoktor folyamatos korrekciókat tartott szükségesnek saját gyártmányú egyedein, hiszen elég sok lényegi eltérés lehet még a tökéletes ember és a félig hangya-félig ember állapot között. Mindenesre elfogadva a biológusunk magyarázatát kezdtük tisztelni Dr. CPU-t. Létrehozott egy értelmes fajt a semmiből egy éjszaka alatt a vihar közepén. Ugyanerre a természetnek évmilliókra volt szüksége, és viszonylag nyugodt körülményekre...

Igen, amit a hangyák építettek, részletek voltak a saját emlékeinkből. Kiderült hogy a panzió nekem volt ismerős, az oda nem illő betonbástya viszont a technikus űrkalandozásai során kerülhetett be a képbe: előbb a technikus fejébe, majd onnan Dr. CPU áramköreibe. Amikor a géporvos gyógyít, elemzi a sejteket az oda beépült gondolati foszlányokkal együtt. Így ezeket az adatokat, amelyeket a géporvos belőlünk kinyert, amíg velünk volt elfoglalva, átvitte a marsi rovarokba - vagy ki tudja, mi lett volna eredetileg ez a zsibongó tömeg? -, és ők az így kapott tudást egyszerűen használják. Ahhoz képest, hogy eredetileg ezeknek a lényeknek semmi dolguk nem lett volna, egész szép kolóniát létesítettek pár óra leforgása alatt. Biológusunk szerint jobb, ha keresünk egy lakatlan helyet a környéken, mert szerinte a történeknak - ránk nézve - beláthatatlan következményei lehetnek. Hogy pontosan mi, azt senki nem tudta megmondani, mindesetre az elhangzó magyarázat sokkal megnyugtatóbban hangzott, mint például az a lehetőség, hogy hallucinálunk vagy már eleve meghaltunk.

Végül is arra a következtetésre jutottunk, hogy legjobb lesz keresni egy elhagyott helyet és a rendelkezésre álló eszközökkel vészjeleket sugározni. Az űrhajó már valószínűleg végleg elpusztult és a Földi személyzet már intézkedett a megmentésünkkel kapcsolatban. Ebben bízva indultunk tovább. Úgy tűnt, hogy a panzió mögött van egy domboldal, és azt volt az érzésünk, hogy a dombon túl már nincsenek rovaremberek.

Gyalog kellett megtennünk az utat. Viszonylag gyéren lakott területen haladtunk, mégsem találtunk órákon keresztül lakatlan szigetet a dzsungelben. Végül több órai gyaloglás után egy apró, de barátságos faluban álltunk meg, látva, hogy az az út, amelyen elindultunk, a falu határain túl is kanyarog, és valószínűleg soha nincs vége.

A falu lakóinak már csápjai is voltak. Igaz, hogy nagyon aranyos barátságos mosolyuk volt, de fejükön a hangyacsapok végképp eldöntötté tették, hogy biológusunk ráhibázott a jelenségek okára. Valószínűleg azok, akik e távoli településre költöztek, kevesebb beavatkozást éltek át, és így kevésbé alakultak át emberré, mint az űrhajónkhoz közelebb eső társaik.

Egy nagyon kedves, szimpatikus hangyalány szólított meg bennünket. Igaz, kérdésének nem volt semmi értelme, de ahogy távolodtunk az űrhajótól ez a tendencia egyre erősödött. Ők viszont nagyszerűen megértettek bennünket. Kértünk hát egy nyugodt helyet, és néhány vezetőt a faluból, mert az az ötletünk támadt, hogy a hangyanépben felhalmozódó információt meg kell próbálnunk felhasználni hazajutásunk érdekében.

Gyönyörű helyre vezetett minket a hangyalány. Zöld, látszólag tudatosan ápolt pázsit borította a kertet, és most először láttunk olyan épületeket, amelyekben nem véletlenszerűen keveredtek az

építészeti stílusok. Olyan volt az egész hely, mint egy tiszta gondolat. Az épület kertjében egy kis lugasba invitált bennünket, és hamarosan megjelent egy újabb hangyaember, aki afféle szolgálatkész kínai stílusában megkérdezte, mit tehet a vendégeért. Senki nem felelt, hiszen szokatlan volt az értelmes mondat a marslakótól, és senki nem volt biztos abban sem, hogy a kérdést úgy kell-e értelmezni, ahogyan az a valóságban elhangzott.

- Mesélj a népetekről! - feleltem hát, és kényelembe helyeztem magamat a padon. A többiek megrökönyödve álltak, és még leülni is elfelejtettek, amikor a segítőkész kínaira emlékeztető beszélő bogár belekezdett a történetbe.

- Egyszer, nem is olyan nagyon régen, hatalmas vihar kerítette hatalmába a környéket. A vihar felbőszítette a marsi szeleket, amik pont a marsi viharok ellenszelei voltak, de valahol, a középpontban három ismeretlen szerkezet által határolt háromszögben, annak is pont a közepén, a vihar és a szél csatáját tiszta oxigénkitörés zavarta meg. Ennek okát máig sem tudjuk, de tény, hogy az oxigén okozta káoszban a légkör teljesen átalakult, és alkalmassá vált arra, hogy minket, marslakókat megteremtsen, és életben tartson. Saját eredetünkkel nem vagyunk tisztában. A Marson semmiféle más élőlény maradványaira soha nem bukkantunk, és soha senki más keze munkájának nyomát nem találtuk. Mi viszont szorgalmasan és folyamatosan telepítjük be a ránk bízott bolygót, sok-sok utat, házat, alagutat és mindenfélét építünk, ami csak az eszünkbe jut. Egyetlen lény van csupán az egész kolóniánkban, akinek soha semmi nem jut az eszébe. Most éppen az ő kertjében vagytok. Ő csak ül, és mindenre tudja a választ. A ti jöveteleteket is megjósolta, és azt is tudja, szeretnétek elmondani a többi

marzlakónak, hogy Ti nem a Marson születetek, hanem a Földön, és hogy szeretnétek oda visszajutni.

Meglepetten hallgattuk. Egy "látó" hangya várába érkeztünk, aki tudja, kik vagyunk és mit akarunk.

- Azt mondta legutóbb, már gyűlik a nép az udvaron, hogy meghallgasson benneteket.

Amíg a jövevény mesélt, tényleg összegyűltek egy páran a szépen nyírt pázsiton és kíváncsian várták beszámolóinkat. Számítottak ránk tehát, tudták, hogy jövünk. Leültek a pázsitra és hatalmas hangyaszemeikkel ránk meredtek. Megjelent a ház ura is. Egészen emberforma volt, eltekintve mindenkiét felülmúló sörhasától. Ő tehát a bölcsek bölcse. Kopasz volt és pocakos. A hangyaságnak semmi nyomát nem lehetett felfedezni rajta.

- Ne keressétek rajtam a rovarok jeleit. Ember vagyok ugyanúgy, mint ti. A különbség köztünk csak az, hogy ti velem ellentétben tudjátok, honnan jöttetek, én viszont azt tudom, hová megyünk és mikor. Ti viszont pont ezt nem tudjátok.

Hatalmas kört írt le a domboldal felé mutató ujjával:

- Az utolsó utunk átvezet majd a domboldalra, egyik oldalról a másikra, körbe a láthatáron, egész a végtelenbe. Hamarosan elkészül.

Mondandója után elment. Nem lehetett tudni, hogy csak rakesztik egymás után a szavakat a kert lakói vagy valóban tudják is, hogy mit beszélnek. Mindenesetre erre a gondolatra az öreg bölcse visszanézett, és jelezte, hogy tudják, mit csinálnak, sőt, azt is tudják, hogy mi mit csinálunk.

Egyre gyűlt a hangyanép az udvaron. Nem lehetett nem észrevenni őket, mert ahol egy bizonyos számot átlépett a mennyiségük, felütötte fejét az az áthatolhatatlan zshivaj, amiben

mindegy volt, hogy ki mit mond, úgysem lehetett megérteni semmit. El kellett kezdenünk mielőtt túl sokan lettek volna ahhoz, hogy mindenki elfoglalja magát valami mással. Felálltunk egy tornác szélére a biológussal, míg a többiek ernyedten lepihentek a pázsitra, és hasonló pózban figyeltek minket, mint a hangyanép.

Elcsendesedtek. A domboldalra körbe valóban hatalmas sebességgel épült valamiféle végtelenbe vezető körút ahogy azt az öreg emberforma, pocakos bölcse jósolta. Megszólaltam:

- Nos, láttok-e rajtunk valamiféle különlegeset, valamiféle furcsát?

A kérdés hatására zshivaj volt a válasz, látszólag a hangyáknak volt véleményük a kérdéssel, de azt nem velünk, hanem egymással akarták megosztani. Így ismét piaci zshivaj keletkezett, arról nem is beszélve, hogy közben számuk egyre csak nőtt, és az újonnan érkezetteket is bekapcsolták a beszélgetésbe azok, akik hallották a kérdést. Mivel folyamatosan jöttek a hangyaemberek, ezért a kérdés újra fel-felvetődött a zshivajban, de válasz az nem érkezett sehonnán. A hangyák száma akkorára dagadt percek alatt, hogy képtelenség volt bármit is kérdezni. Egymásra néztünk a biológussal, és úgy döntöttünk elmegyünk a kertből, keresünk egy nyugodtabb környéket.

A kerten túl egy igen békés lugasban az a kedves hangyalány árválkodott, akivel először találkoztunk, kezében egy műanyag flakon ásványvizet tartott. Láthatóan szomorú volt, talán sírt is, bár hatalmas szemei elfedték fejének legalább a háromnegyedét. Amikor meglátott minket, elénk állt, és azt mondta:

- Látjátok, ez fogja okozni a vesztünket. Mind meghalunk, kipusztul a népünk. Az öreg bölcse is megjósolta. Ég veletek!

Igen, az iparosodás. Elérte a hangyavárat az ipar, és a vizet már műanyag flakonokban árulták. A flakonok majd ellepik az egész bolygó felszínét elszennyezve ezzel mindazt, amit élettérnek neveznek. Házi orvosunk egy nap alatt lejátszotta az emberiség teljes fejlődéstörténetét a kialakulástól a kihalásig. Szegény hangyák... Ha mindez igaz, akkor az ember számára már bizonyára nincs hely a Marson, és a következő expedíciót nem levegő, hanem szemét-hegyek és szenny fogja várni.

A kert szomszédságában gyülekező hangyák mindegyike egy flakon vizet tartott a csápjai között. Nagyon szomorúak voltak, csendben álltak egymás mellett.

- Eljött az idő! Elkészült a végtelenbe vezető út! - mondta valaki hátulról, és amikor a hang irányába néztünk, láttuk, hogy az Öreg Bölcs az. Erre a hangyanép elkezdte kiönteni a frissen nyírt fűre a vizes flakonok tartalmát, amely a földre érve sűrű füstfelhővé alakult. A füst - vagy pára? - nagyon hamar ellepte az egész környéket, és bár nem volt teljesen átlátszó, tisztán lehetett látni, ahogyan a hangyanép a párában állva elpusztul.

Mire a pára felszállt mindenki meghalt. Ismét öten álltunk egymás mellett. A sok kiöntött víz miatt ingoványos lett a talaj a lábunk alatt, ezért muszáj volt odébbállnunk. A halott hangyák mind besüllyedtek a víz miatt kialakult ingoványba, ami idővel olyan vörös masszává alakult, amiben a Mars-autóval keresztülmentem még akkor, amikor a műszert helyeztem üzembe. A mocsárból egy kőút vezetett kifelé, ezen végre meg tudtunk kapaszkodni. Körülöttünk egyre inkább mindent elborított a vörös mocsár. Ahol nemrég még ezrével sürgölődtek az emberszerű hangyák, mindenhol mocsárvidék várt ránk. A épületek, és minden amit a hangyaszerű lények alkottak, belesüllyedt a kialakult furcsa

ingoványba. Sok helyen még kilátszott a tetejük, de a többségnek már nyoma sem volt. A technikus szerint a világ évi ásványvíztermelésének egynegyedét kellett kilocsolniuk azért, hogy a vörös homokból ekkora vörös mocsár alakuljon ki. Nem csodálkoztunk rajta. Egy nap alatt annyit éltek, mint az egész emberiség a születésétől fogva napjainkon túl a pusztulásáig. Akkor egy negyedévnnyi vízmennyiség szétöntése már nem tűnik teljesen képtelenségnek.

Az út, amelyen mentünk az egyetlen járható út volt az egész környéken. Az Öreg Bölcs azt mondta, ez lesz az utolsó, amit népe felépít és befejez. Valóban... Egyre csak mentünk egyre feljebb, a domboldalban amerre az út vezetett, de a végét mégsem láttuk. Azt mondta a végtelenbe vezet. Lehet, hogy ebben is igazat szolt...

Az első e-könyv a Vikk.netnél!

Chi Wicca: NemS negyedek

Érzelmi napló

A NemS negyedek című érzelmi napló a nőiségről, a nőiességről szól a férfiakkal való kapcsolatok számbavételén keresztül. A legjobb ajánló a kötethez - amelyet a Vikk.net (<http://www.vikk.net>) Választék rovatában találhatnak meg - azoknak olvasóknak a véleménye, akik kéziratban olvasták a könyvet.

1. A nemS isteni! :-) Nagyon tetszik, nem is tudom mit olvastam ennyire élvezettel az utóbbi időben. Bátor dolog volt tőled ezt mind leírni. Nekem is vannak néha mehökkentően hasonló gondolataim. Ennyire egyformák lennénk mi nők? Vagy rokon lelkek lennénk? A végén meg ez az erotikus beütés :-) Hát nem semmi! Te mindig tartogatsz meglepetéseket. Sokoldalú vagy, az biztos! :-) Nagyon jó az utolsó mondat is! Meg az egész! Zseniális...

Brunn Kati német nyelvtanár

2. Annyira megrázott az iszlám nőkről szóló rész (nekem ez teljesen új volt), hogy nem is mertem tovább olvasni... Napokon át egyfolytában, vagy legalábbis rendszeresen, mondhatnám félóránként visszakanyarodtak rá a gondolataim.

Minden nagyon érdekes, amit ebben a témában megosztottál velünk... de én a "festményeidet" mégis jobban szeretem nézegetni, mint a "kollázsaidat", mert azokban a megragadott, jelenbeli élő és az emlékekből kristálytiszta, minden érzékkel követhetően felcsillanó pillanat van jelen. Eszméletlenül tetszett ez a spontán, keresetlen, iszonyú természetes történetfűzés, nem tudok most másik szót kitalálni: kristálytisza beszélő fénykép. Olyan mintha kulcslyukon nézelődne az ember, mégis mintha teleobjektíven át látná a szituációt ;-)))

Nagyon sokat segített a nemS a saját élményeimet újra átgondolni, visszaidézni azt a fejlődést, amin az én nőiségem keresztülment. Megtalálni azokat a pontokat, amikor az életem irányváltottatásai elkezdődtek. Hogyan változtak a kapcsolataim, az önérzetem, az önértékelésem, az elvárásaim másokkal és magammal szemben... Hogyan fogalmazom meg és hogyan alakult ki, hogy mi a boldogság-elképzelésem... Miért élem úgy az életemet, ahogy...

Amit írtál, igazi Önfeltárukozás. Annyira őszinte, amennyire egy négyszemközti intim beszélgetés sosem lehet. Az ember sokszor még saját magával sem tud: nem mer ennyire őszinte lenni. Vagy legalábbis nem képes egyszerre belülről is és kívülről is megfigyelni magát. Ritka áldásos pillanatai az életnek, amikor ilyenre képesek vagyunk. Ilyen pillanatokot megosztani: több, mint írás...

Bogár Zsuzsanna vegyész

3. Kicsit kába vagyok, mert alig négy órát aludtam, mivel nem tudtam letenni a nemS-t!!! Azaz pontosabban fogalmazva az egérhez hozzáragadt a kezem... Aztan abban a négy órában is a könyvhöz kapcsolódóan álmodtam: veled mászkáltunk a Városligetben, a beton tele volt avarral és zörgött a lábunk alatt és roppant elmélyült beszélgetést folytattunk a könyvről.

Nagyon nagy hatást tett rám, komolyan! Remélem, sikeres lesz, sokan elkapkodják!

Elképesztően mély, lírai önvallomás, csodállak érte! Ráadásul sokat segítettél, hisz nagyjából ugyanazok a gondolatok engem is foglalkoztatnak, a nőiségem "hogyan"-megélése engem is gyötör, és - tőled függetlenül - én is ugyanoda jutottam: az eperlekvárhoz :-). Már beletörődtem abba, hogy képtelen vagyok megfelelni annak a sztereotip, mindenkibe beidegződött nőideálnak, akire pedig én is annyira vágnék, az agyagozós-szövös-dalolva-főzőcskézős, táncolva-porszívózós, tűzhelymeleg tündérasszonynak, mert más vagyok és kész. Mindezekkel együtt, ahogy ezt elfogadtam, egész szépen kezd "magától" beépülni az életembe. Ez épp csak annyira különös, mint amikor 100%-osan elfogadtam a tényt, hogy a szülés MAJD roppant fájdalmas lesz, de nem mondok le róla, át KELL élnem azt az élményt, a gyermekemért, a kapcsolatunkért, az anyaságom megszületéséért - hát erre föl nem is lett túlságosan fájdalmas. Talán a félelem fokozta volna a fájdalmat? Nem volt félelem, csökkent a fájdalom.

A mosogatás esetében meg: nincs az ellenállás, nincs a büntudat, nincs BLOKK, aztán már nincs is szenvedés vele.

Kösz az élményt!

e-lona - tündérasszony is ;-)

4. Megérte! Bizony meg, és jól tetted, hogy közreadtad. JÓK az írásaid: az egyes napok, hetek... Megfognak, és baromi őszinték. Én nem merném így, pedig lehetne.

Ha az ember nem lehet őszinte, akkor nagy a baj. Igaz, hogy én emiatt kaptam az összes pofont az életemben, de soha nem bántam meg, mert ami így jön ki az "flow", az őszinte emberi érzés és ennél többet az ember nem tud adni sem magának, sem másnak. Ha megmagyarázod akkor már nem ér semmit az egész. Kösz... Julia Cameron tanácsolta is, hogy lazán könnyedén, csak írd! Igen, ez játéék! :-). Kipróbáltad és az általam ismert írásaid közül ez lett a legjobb. EZ ÍGY JÓ! Aranyos az is, hogy mi, nők ugyanazt gondoljuk, csak nem mindenki írta le.

A nőiesség mindenkit foglalkoztat mostanában. Most én is elgondolkodtam rajta. Ismerős ez az egész... amiről írtál. Sokat tanultam belőle.

Gozmány Kriszta vegyésztechnikus

5. Kösz az "arisztokratát". :-). Igen, azt hiszem, mindenkinek (még ha nem is vallja be magának se) a központi-egyetlen kérdés a boldogság. Én mostanra barátkoztam meg egy régóta elmémben morzsolgatott-ízlelgetett híres szólással, aminek itt most csak parafrázisa ez: Tanulj meg elfogadni mindent úgy, ahogy az történik. Ezen belül boldognak lenni számomra nem könnyű, de talán kezdem érteni-érezni, miről is van szó. Mindenesetre nagyon izgalmas a folytatásokat olvasni! Más a szappanoperákat várja, én annak örülök, ha egy újabb részt vehetek kézbe tőled. :-)

Juhász Ildikó angol nyelvtanár és fordító

6. Elolvastam a nemS-t, az érzelmi naplót... Fantasztikus!!!! Tegnapelőtt a Komjádi uszoda kövén fekve, a nap simogatása alatt olvastam, és vagy hangosan nevettem, mert annyira intelligens humorral írt irodalom, vagy sírva fakadtam (jelesül is akkor, amikor azokat a mondatokat olvastam, amikor a szerelemeddel, akit az interneten ismertél meg, találkoztatok). Ez az érzelmi napló annyira megérintett, szinte minden mondatát tudom, bennem van, és olyan megható az őszintesége...

Kovács Krisz-Tin költő

7. Zseniálisak a "nemesek" (nem nemecsek! :-)). Add ki mielőbb, ha ennyire stílusos és természetes is tudsz egyszerre lenni... Az egész kicsit mary-popsis :-)) és jadvigás is egyben. Egyszerre élheti bele magát az olvasó, és mégis van voyeur élménye is. Egy kis kukucska. :-)) Az összes idézetet találónak éreztem, hiszen magadról, a gondolataidról, az érzéseidről szólt, akár a lelked utoléréséről, akár a női szerepek változásáról, akár a szexuális normákról vagy az alkotó műzsájának szükségességéről írtál. A kommentár az esetleges összefüggéshiányt is mindig pótolta számomra. Nagyon élvezetes és szórakoztató volt a beszélgetések idézése, a szexuális emlékek, vagy a dinnye kéjes majszolása. :-))

Életöröm van jelen a művedben, ami hol spirituális, hol egészen földi örömek szintjén sugárzik belőle.

Kunsági Andrea pszichológus

8. Elolvastam könyvedet a férfiakról, ami rólad szól, a NŐről. De szinte akármelyik NŐ írhatta volna! Ez egy hölgy személyes vallomása életéről, tapasztalatairól a férfiakkal kapcsolatban, egyben tükrözve a saját nőiességét, nőiségét. Nagyon jó stílusban,

olvasmányosan írtad, bepillantást adva bizonyos magánéleti és írói kulissza titkokba. Gratulálok hozzá! Sok nő és férfi fogja "ahá!"-élménnyel olvasni. Az első oldalak bukdácsoló beindulásán látszik a kezdeti nehézkesség, ami eltűnik a gondolatok spontán forgatagában. Ha az ember túl jut az elején, néhány oldalon csupán, alig tudja letenni a könyvet. Ezzel én is így voltam.

Molnár Tamás szexuálpeszichológus

9.CsodaChi, öröm olvasni a könyved! Őszinte, emberi, erotikus, s noha én - persze inkább csak saját dolgaimmel kapcsolatban - nagy prüdike tudok lenni, nem volt egyetlen sor sem, ami visszatetszést váltott volna ki belőlem. Ha netán lett volna valami polgárpukkasztó szándékod, akkor az ezúttal nem ért célba. :-))

Ritkaság: stílusod és mondanivalód is van. Nagyon sok hasonló érzés, emlékkép van bennem is, ez adódhat abból is, hogy nagyjából azonos korúak vagyunk. Képmutatás nélkül, de nem szemérmetlenül írsz. Gratulálok!

Nagy M. Natália üzletasszony

10. Ha igazságos akarok maradni, akkor majd csak arról fogok tudni írni, hogy az írásod milyen hatással volt rám. Önteltség lenne tőlem úgy fellépni, mint valami irodalmi kritikus. Annyira nem vagyok hozzáértő és képzett.

Először nem akartam részletekbe bocsátkozni, mert önzősegből is meg akartam tartani az egész benyomását. Gondoltam, így marad az egész a teljességében élvezetes. Most azonban, hogy visszatérek a részletekhez, nem változtatott az egész meglátásán. Újra és újra élvezettel olvasgatom a részleteket. Olvasom egyszer sorrendben, máskor meg csak úgy itt-ott belebebe olvasva. Mintha valami nagyon finom cukorka nyalókát szopogatnék.

Gondolom, ahogy írsz, önmagadat látod. Önmagadat ismerheted meg. De írásod azért elgondolkodtató, és magával ragadó, mert az ember akaratlanul is önmagát keresi és leli meg benne. Önmagadat kiadva írsz, a legmélyebb önmagad érzelmi megnyilvánulásairól. Olvasóidat ez arra bátorítja, hogy ők is merjenek belenézni önmagukba. Ezt olvasóid felhasználhatják önmaguk megismerésére is. Talán nekik sem kell folytatni szenvedéseiket, tanulhatnak tőled. Ezt tettem én is, még akaratlanul is. Belenéztem önmagamba. Hatott is rám.

Az, hogy más szerzők munkájával kapcsolatosan is írsz, idézed őket érzéseidről írva, két dologra jó. Az egyik az, hogy megismerteted azt a gazdag irodalmat, amiből Te merítettél, így lehetőséget adsz arra, hogy a másik is megismerkedjen vele. A másik az, hogy a Te viszonyulásodat közzétéve, újabb lehetőség az öntükrözésre másoknál is.

Nagyon érdekes folyamat, hogy milyen magból mi is kel majd ki. De épp ez a csodás. Benned és általad valami érlelődik. Felszínre tör és bemutatja magát. Ezt Te meg felismerve, magad hasznára és mások boldogulására szavakban öntve, könyvbe írva meg tudod formálni. Ez remek dolog.

Bizony nem kis dolog azt venni észre, hogy írásod arra kényszerített, hogy önmagamba nézzek és sok mindenre magamnál is rákérdezzek. Az önmegismerés szükséges folyamat, még ha sokszor váratlan dolgokkal találja magát az ember szembesítve. Meggyőződése, hogy ebben nem vagyok egyedül. Biztos vagyok benne, hogy leendő olvasóid is hasonló élményekről számolhatnak majd be.

Érdekes reakciókat válthatsz ki leendő olvasóidban. Sokaknak segíthetsz abban, hogy önmagukra ismerjenek. Ha Te mered ezt így gondolni, bevallani, az olvasóidat hasonló önmeglátásra

bátorítja. A magyar nők hálásak lehetnek érte, hogy ilyen stílussal valaki mer példaképpen előállni. Ahogy én látom, épp abban van írásod ereje, hogy "kiöntöd magadból". Álcázatlanul, őszintén. Érzelmeid eredetiségében. Éppen ez adja a humorát, zamatát, hogy csak írtad a gépbe mindent, ahogy jött. Ez az eredeti folyamat adta írásod eredetiségét, magával ragadó sodrását. Tanulságos és egyben szórakoztató. Gyönyörűen írsz. Ihlető és felemelő. Köszönöm a szép élményt!

PÁL-Josef Kisch szülész és hipnoterapeuta (Stockholm)

Vikk.net - az első magyar Virtuális KönyvKiadó a neten
<http://www.vikk.net>